

Θανάσης τριαρίδης

Lebensraum

μονόπρακτο πείραμα για την καλοσύνη

Λεοπαρδάλεις μπαίνουν μέσα στο ναό και πίνουν από το κύπελλο της Θείας Κοινωνίας. Αυτό επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά, ώσπου γίνεται αναμενόμενο μέρος της τελετουργίας.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο/η Γ, ο/η Σ, το κοινό – ενδεχομένως ντυμένο με στολή.

(Μια σκηνή θεάτρου. Η πλατεία γεμάτη με θεατές.

Στην πραγματικότητα, το φύλο των δύο πρωταγωνιστών του έργου δεν έχει καμία σημασία. Θα μπορούσαν να είναι άντρες ή γυναίκες οποιασδήποτε ηλικίας πάνω από τα δεκαοχτώ χρόνια. Για λόγους τυχαίους, το έργο γράφτηκε με την υπόθεση πως οι δυο πρωταγωνιστές είναι άντρες. Σε τυχόν χρήσεις του κειμένου, και εφόσον παιχτεί από γυναίκες, το κείμενο ας προσαρμοστεί στο φύλο τους.

Σε ένα τραπέζι κάθεται ο Σ. Διαβάζει κάτι χαρτιά. Είναι προφανές πως το γραφείο είναι ο τόπος της εργασίας του.

Στο πάτωμα, δίπλα από το γραφείο του, ξεχωρίζει emphaticά μια μεγάλη υδρόγειος σφαίρα. Από αυτές που έχουν τα παιδιά στο σχολείο.

Μπαίνει ο Γ.)

Γ: Καλησπέρα σας...

Σ: Καλησπέρα σας... Περάστε... (Του κάνει νόημα να καθίσει.)

Γ: Σας ευχαριστώ... (Κάθεται.)

Σ: Ελπίζω να μην περιμένατε πολλή ώρα...

Γ: Όχι... Εννοώ, ναι... (Μπερδεύει τα λόγια του.) Περιμένα, αλλά δεν με πειράζει...

Σ: Σας ζητώ συγγνώμη αν περιμένατε... Ξέρετε, η κάθε συνάντηση είναι προγραμματισμένη για δεκατρία λεπτά... Τουλάχιστον το πρώτο στάδιο...

Γ: Μάλιστα... Δεκατρία λεπτά...

Σ: Ναι, ακριβώς δεκατρία λεπτά... Όλα όσα πρέπει να ειπωθούν, υπό κανονικές συνθήκες λέγονται μέσα σε δεκατρία λεπτά... Είναι μετρημένο αυτό που σας λέω...

Γ: (Προσπαθώντας να αστεϊευτεί.) Αυτό που λέμε «χειρουργική ακρίβεια»...

Σ: Ακριβώς... (Χασκογελάνε και οι δύο.)

Σ: Αλλά... (Τον κοιτάει διερευνητικά.)

Γ: «Αλλά»;

Σ: Αλλά δεν είναι πάντοτε κανονικές οι συνθήκες... Πολλές φορές τα πράγματα στραβώνουν και φεύγουμε έξω από το χρόνο...

Γ: «Στραβώνουν;» Τι εννοείτε όταν λέτε «στραβώνουν»;

Σ: Στραβώνουν... Δεν πηγαίνουν καλά...

Γ: (Με εμφατική διάθεση.) Γίνεται κάτι απρόβλεπτο...

Σ: (Επιδοκιμαστικά.) Ακριβώς αυτό... Γίνεται κάτι απρόβλεπτο...

(Χασκογελάνε συμβατικά και οι δύο.)

Γ: Φαντάζομαι πως για εσάς τίποτε δεν είναι απρόβλεπτο...

Σ: Α, όχι, μην το λέτε...

Γ: Είμαι βέβαιος πως έχετε εκπαιδευτεί πολύ καλά για να είστε εδώ...

Σ: Σας ευχαριστώ...

Γ: Αν δεν είχατε περάσει τα τεστ της εκπαίδευσης, εγώ τώρα θα μιλούσα με κάποιον άλλον...

Σ: (Γελώντας.) Ωστόσο, τώρα μιλάτε με μένα...

Γ: (Γελάει ηλίθια.) Ακριβώς...

Σ: Και χαίρεστε που με γνωρίζετε;

Γ: Ναι, βέβαια, χαίρομαι...

Σ: Γιατί;

Γ: (Με απορία.) Γιατί τι;

Σ: Γιατί να χαίρεστε; Αφού δεν με ξέρετε...

Γ: Όλοι οι άνθρωποι χαιρόνται όταν γνωρίζουν κάποιον... Οι άνθρωποι είναι κοινωνικά όντα...

Σ: *(Μιλώντας επίτηδες με φωνή κωμικά τρομακτική.)* Κι αν είμαι δολοφόνος;

Γ: *(Ξεκαρδισμένος.)* Αν είστε, θα ... θα δω τι θα κάνω... Αλλά ... δεν είστε...

Σ: *(Γελώντας κι αυτός.)* Εμπνέω τόση σιγουριά... Μάλλον θα πρέπει να ανησυχώ...

Γ: Ξέρετε, πιστεύω πως δεν υπάρχουν δολοφόνοι...

Σ: *(Εκπληκτός.)* Δεν υπάρχουν δολοφόνοι;

Γ: Δεν υπάρχουν... Τους έφτιαξαν οι σεναριογράφοι των ταινιών και οι δημοσιογράφοι, για να πουλάνε αίμα... Στην πραγματικότητα, οι άνθρωποι είναι καλοί...

Σ: Καλοί; Πόσο καλοί;

Γ: Όσο χρειάζεται για να προχωρήσει η ζωή...

Σ: Πολύ ενδιαφέρουσα θεωρία...

Γ: Η ζωή προχωράει με την καλοσύνη... Γι' αυτό οι άνθρωποι πήγαν στο φεγγάρι...

Σ: Ομολογουμένως πρωτότυπη...

Γ: Άρα, κι εσείς είστε ένας καλός άνθρωπος... Ένας άνθρωπος που προσθέτει την καλοσύνη του στη μεγάλη καλοσύνη της ανθρωπότητας...

Σ: Αναμφίβολα με τιμούν αυτά που λέτε... Οφείλω, ωστόσο, να σας πω κάτι... Ό,τι κι αν ειπωθεί, δεν είναι προσωπικό... Δεν σας ξέρω, ούτε με ξέρετε, για να είναι κάτι προσωπικό...

Γ: Μα ναι, φυσικά... Πώς θα μπορούσε να ήταν προσωπικό;

Σ: Δεν είναι δυνατόν να υπάρξει προσωπική σχέση... Μπορεί σε ένα μήνα ή σε ένα χρόνο να συναντηθούμε... Σε ένα λεωφορείο, ας πούμε... Εγώ δεν θα σας γνωρίσω...

Γ: Ή σε ένα ασανσέρ...

Σ: *(Με απορία.)* Με συγχωρείτε;

Γ: Λέω, μπορεί να βρεθούμε και σε ένα ασανσέρ... Σε μια δημόσια υπηρεσία, ας πούμε...

Σ: Μπορεί να βρεθούμε οπουδήποτε... Και σε ένα ασανσέρ και σε ένα ταξί... Για μένα θα είστε ένας άγνωστος... Όπως άγνωστος είστε και τώρα...

Γ: Καταλαβαίνω τι λέτε...

Σ: Θέλω να είναι απόλυτα ξεκάθαρο...

Γ: Είναι ξεκάθαρο, μην ανησυχείτε...

Σ: Λοιπόν, ξεκινάμε – ας μην χάνουμε άλλο χρόνο...

Γ: Μα δεν νομίζω πως χάνουμε χρόνο...

Σ: Τι εννοείτε;

Γ: Φαντάζομαι πως είστε εξαιρετικά εκπαιδευμένος για αυτή τη δουλειά... Και πως δεν λέτε τίποτε τυχαία... Κάθε κουβέντα σας, κάθε αποστροφή σας, είναι μελετημένη... Ακόμη και ο τρόπος που πίνετε τον καφέ σας... Προφανώς, στην αρχή της συνάντησης θέλετε να σπάσει ο πάγος...

(Ο Σ τον κοιτάζει στα μάτια διερευνητικά. Έπειτα πίνει μια γουλιά καφέ.)

Σ: *(Τον δείχνει επιδοκιμαστικά.)* Σας παραδέχομαι... Έχετε δίκιο... Όλα είναι απολύτως μελετημένα...

Γ: Με χειρουργική ακρίβεια...

Σ: *(Ακόμη πιο επιδοκιμαστικά.)* Ακριβώς, με χειρουργική ακρίβεια...

(Χασκογελάνε αμήχανα και οι δύο.)

Γ: Σίγουρα θα είστε πολύ περήφανος...

Σ: Περήφανος για τι;

Γ: Γι' αυτή τη χειρουργική ακρίβεια... Δεν είναι και λίγο...

Σ: *(Συνεχίζει να χασκογελά.)* Εσείς;

Γ: Εγώ τι;

Σ: Εσείς γιατί είστε εδώ;

Γ: Εδώ;

Σ: Ναι, εδώ...

Γ: Εννοείτε γιατί –

Σ: *(Τον κόβει.)* Ναι, αυτό εννοώ...

Γ: Είμαι εδώ γιατί... *(Κομπιάζει.)* Ξέρετε γιατί...

Σ: Για τα χρήματα...

Γ: *(Απολογητικά.)* Εντάξει, για τα χρήματα... Είναι σημαντική η αμοιβή που δίνεται για λίγη ώρα... Δεν μπορεί να την αγνοήσει κανείς...

Σ: Καταλαβαίνω...

Γ: Βέβαια, πάντοτε με ενδιέφεραν και τα πειράματα... Με τα πειράματα πάει μπροστά η ανθρωπότητα...

Σ: Η επιστήμη...

Γ: Ε, ναι, η επιστήμη, που είναι υποσύνολο της ανθρωπότητας...

Σ: *(Σημειώνοντας κάτι.)* Της ανθρωπότητας...

Γ: Ε, ναι... Τι θα ήταν η ανθρωπότητα χωρίς επιστήμη...

Σ: *(Χαμογελώντας.)* Το έχετε σκεφτεί, λοιπόν...

Γ: *(Χαμογελώντας ηλίθια.)* Ναι, βέβαια... Το έχω σκεφτεί...

Σ: *(Κοφτά.)* Και τι θα ήταν;

Γ: (Αιφνιδιασμένος.) Ποιος;

Σ: Η ανθρωπότητα χωρίς επιστήμη...

Γ: Σωστά, για αυτό μιλάμε... (Χασκογελάει.) Για την ανθρωπότητα χωρίς επιστήμη... Θα ήταν ... ζούγκλα...

Σ: (Επιδοκιμαστικά.) Σωστά... Ζούγκλα...

Γ: (Χασκογελώντας.) Τι άλλο θα μπορούσε να ήταν;

Σ: (Κοφτά.) «Lebensraum»;

Γ: (Αιφνιδιασμένος.) Ορίστε;

Σ: Ο τίτλος του πειράματος... «Lebensraum»... Σας λέει κάτι;

Γ: «Lebensraum»... (Χασκογελάει ηλίθια.) Ναι, μου λέει...

Σ: Τι σας λέει;

Γ: Δεν σας κρύβω πως, πριν έρθω εδώ, διάβασα στο Internet... Προετοιμάστηκα κατά κάποιον τρόπο... Lebensraum είναι μια γερμανική λέξη... Σημαίνει «ζωτικός χώρος»... Ως πολιτικός όρος χρησιμοποιήθηκε ευρύτατα από τους Ναζί και τον Χίτλερ... Ένα κράτος έχει το δικαίωμα να προσαρτήσει τα εδάφη που του χρειάζονται για να αναπτυχθεί...

Σ: Πράγματι ήρθατε διαβασμένος...

Γ: Μα τώρα πια είναι εύκολο να ενημερωνόμαστε για όλα αυτά...

Σ: Και ποια είναι η άποψή σας;

Γ: (Αιφνιδιασμένος.) Η άποψή μου;

Σ: Για τη θεωρία του ζωτικού χώρου...

Γ: Μα... είναι μια ναζιστική θεωρία...

Σ: (Σκύβει προς το μέρος του.) Εσείς δική σας άποψη έχετε;

Γ: (Αμήχανα και κάπως απολογητικά.) Αντιπροσωπεύει το δίκαιο της ζούγκλας...

Σ: *(Επιδοκιμαστικά.)* Το δίκαιο της ζούγκλας...

Γ: *(Χασκογελάει.)* Ε βέβαια...

Σ: *(Κοφτά.)* Κι αυτό είναι κακό;

Γ: *(Αμήχανα.)* Νομίζω πως ναι...

Σ: *(Αυστηρά.)* Νομίζετε; Δεν είστε σίγουρος;

Γ: *(Απολογητικά.)* Θέλω να πω....

Σ: *(Υψώνοντας τον τόνο της φωνής.)* Τόσα εκατομμύρια νεκροί, κι εσείς «νομίζετε»;

Γ: Μα αυτό εννοούσα κι εγώ...

Σ: Ο ναζισμός, κύριε, γεννήθηκε επειδή οι άνθρωποι «νομίζανε»... Επειδή δεν ήταν σίγουροι... Κι ο Χίτλερ φόρτωνε κόσμο στα τρένα...

Γ: *(Με τόνο διαμαρτυρίας.)* Μα είπα ακριβώς το ίδιο... Ξέρω πόσο ολέθριο πράγμα είναι η ολιγωρία...

Σ: Ω στόσο «νομίζατε»...

Γ: *(Διαμαρτύρεται έντονα, φωνάζει κι αυτός.)* Ήτανε τρόπος του λέγειν...

(Ο Σ τον κοιτάζει έντονα. Κατόπιν το πρόσωπό του παίρνει μια γκριμάτσα γέλιου. Αρχίζει να γελάει δυνατά, να ξεκαρδίζεται.)

Ο Γ, καθώς βλέπει τον Σ να γελάει, αρχίζει γα γελάει κι αυτός. Πρώτα δειλά, έπειτα πιο θαρρετά.)

Γ: *(Γελώντας.)* Μπα σε καλό σας...

Σ: *(Γελώντας κι αυτός.)* Συγγνώμη για την ένταση της φωνής, αλλά καταλαβαίνετε... Το πείραμα...

Γ: *(Συνεχίζει να χασογελά.)* Μα φυσικά καταλαβαίνω... Ούτε λόγος...

Σ: Εγώ έχω να πω αυτά που πρέπει...

Γ: Και εγώ ήρθα για να απαντήσω σε αυτά που θα πείτε...

Σ: *(Κοφτά, με αλλαγμένο σοβαρό ύφος.)* Και δεν φοβάστε;

Γ: *(Με έκπληξη.)* Ορίστε;

Σ: Ρώτησα κάτι απλό: Αν φοβάστε...

Γ: Να φοβηθώ τι;

Σ: Που συμμετέχετε σε ένα πείραμα με τέτοιο τίτλο...

(Ο Γ αρχίζει να χαζογελά διστακτικά, κοιτώντας τον Σ.)

Σ: *(Με πολύ σοβαρό τεχνικό ύφος.)* Πρέπει να μου απαντήσετε...

Γ: Γιατί να φοβηθώ; Ο ναζισμός έχει τελειώσει... Οι λέξεις είναι μοναχά λέξεις...

Σ: Μάλιστα...

Γ: Αν ήταν κάτι ναζιστικό, δεν θα είχε περάσει από τον έλεγχο νομιμότητας...

Σ: Ναι, αναμφίβολα...

Γ: Οι άνθρωποι έχουμε Ιστορία... Την μελετάμε και παίρνουμε τα μέτρα μας... Προσαρμοζόμαστε... Όπως προσαρμοζόμαστε στα μικρόβια...

Σ: *(Έκπληκτος.)* Στα μικρόβια;

Γ: Όταν βγαίνει ένα καινούριο μικρόβιο, σκοτώνει χιλιάδες ανθρώπους... Ή και εκατομμύρια... Κατόπιν η ανθρωπότητα φτιάχνει ένα αντιβιοτικό για αυτό το μικρόβιο, και το μικρόβιο ανήκει πια στην Ιστορία...

Σ: *(Με διάθεση υποκριτικού θαυμασμού.)* Μάλιστα...

Γ: Για τον ναζισμό η ανθρωπότητα έχει φτιάξει πια το κατάλληλο αντιβιοτικό...

Σ: Δεν λέω... Είναι εντυπωσιακή αυτή η θεωρία...

Γ: (Με ηλίθιο ακκισμό.) Α, σας ευχαριστώ πολύ...

Σ: (Κοιτώντας τα χαρτιά του.) Ωστόσο, τώρα το πρόγραμμά μου λέει πως πρέπει να πάω παρακάτω... (Σηκώνει από το πάτωμα την υδρόγειο σφαίρα και την αφήνει στο τραπέζι.) Αν θέλετε, την παίρνετε;

Γ: Ναι, βεβαίως... (Την παίρνει.)

Σ: Πώς σας φαίνεται;

Γ: Μια υδρόγειος σφαίρα... (Την περιεργάζεται.) Όταν ήμουν παιδί, είχα μια υδρόγειο σφαίρα...

Σ: Όλοι είχαμε μια υδρόγειο σφαίρα όταν ήμασταν παιδιά...

Γ: Μπα, μην το λέτε... Τα σημερινά παιδιά δεν έχουν...

Σ: (Η φωνή του σκληραίνει.) Δεν μας ενδιαφέρουν τα σημερινά παιδιά...

Γ: Απλώς έκανα μια παρατήρηση...

Σ: (Κοφτά.) Αβάνα...

Γ: (Αιφνιδιασμένος.) Ορίστε;

Σ: Αβάνα... Μπορείτε να μου βρείτε την Αβάνα;

Γ: Την πρωτεύουσα της Κούβας;

Σ: Ναι, αυτή...

Γ: Φυσικά και μπορώ να τη βρω...

Σ: Ωραία... Θέλω, αν τη βρείτε, να την πατήσετε με το δείκτη σας... Ακριβώς πάνω της... Σαν να πατάς ένα κουμπί...

(Ο Γ σκύβει και ψάχνει στην υδρόγειο σφαίρα.)

Σ: Μήπως δυσκολεύεστε;

Γ: Όχι, καθόλου... (Πατάει με το δάχτυλό του την υδρόγειο σφαίρα.)

(Ξαφνικά, από τα μεγάφωνα ακούγεται το Quizás, quizás, quizás στην κλασική εκτέλεση του Νατ Κινγκ Κόουλ.

Ο Γ, έκπληκτος και αποσβολωμένος, ακούει το τραγούδι:

*Siempre que te pregunto
Que, cuándo, cómo y dónde
Tú siempre me respondes
Quizás, quizás, quizás.*

*Y así pasan los días
Y yo, desesperando
Y tú, tú contestando
Quizás, quizás, quizás.)*

Γ: (Πάντοτε.) Εγώ το έκανα αυτό;

Σ: (Γνέφει καταφατικά.) Η Αβάννα...

Γ: Η Αβάννα;

Σ: Ο συνθέτης του τραγουδιού είναι Κουβανός... Λέγεται Οσβάλντο Φαρές...

Γ: Και πώς έγινε;

Σ: Η σφαίρα είναι σαν τα κινητά με touch screen... Τα ξέρετε τα κινητά με touch screen – έτσι δεν είναι; Μόλις αγγίζεις την Αβάννα, στέλνεται ένα μήνυμα στον υπολογιστή του θεάτρου και η μουσική ξεκινάει...

Γ: Μάλιστα...

(Σταματάει για λίγο. Ακούγεται το ρεφρέν του τραγουδιού:

*Estás perdiendo el tiempo
Pensando, pensando
Por lo que más tú quieras
Hasta cuándo? Hasta cuándo?)*

Σ: Σας αρέσει το τραγούδι;

Γ: Μα φυσικά... Είναι πολύ γνωστό τραγούδι...

Σ: Αν την ξαναπατήσετε, θα σταματήσει...

Γ: Την Αβάνα...

Σ: Ναι, βέβαια...

(Ο Γ ξαναπιέζει με το δάχτυλό του την υδρόγειο σφαίρα. Η μουσική σταματάει.)

Σ: Σας είπα, η σφαίρα είναι σαν τα κινητά με touch screen... (Σαν να μιλάει σε μικρό παιδί.) Με ένα άγγιγμα αρχίζει, με ένα ακόμη σταματάει...

Γ: *(Με σχετική δυσφορία για το υπεραναλυτικό ύφος.)* Ναι, καταλαβαίνω... Είναι προφανές...

Σ: Όστε το ξέρατε το τραγούδι;

Γ: Ναι, το ξέρω... Βέβαια, το ξέρω στα Αγγλικά... Αυτό που μου βάλατε εσείς ήταν, νομίζω, το ισπανικό... Προφανώς, από τα Ισπανικά το πήραν και οι Αμερικάνοι... Το έχουν κάνει σε πολλά τραγούδια...

Σ: Αχ, τι κρίμα... Αν ξέραμε πως το ξέρατε στα Αγγλικά, θα σας το βάζαμε στα Αγγλικά...

Γ: Νομίζω πως το τραγουδάει η Ντόρις Ντέι...

Σ: *(Ψευδοτραγουδάει μασώντας τα λόγια που δεν ξέρει.)* *You won't admit you love me / And so how am I ever / to know? You always tell me / Perhaps, perhaps, perhaps...*

Γ: *(Με ενθουσιασμό.)* Ναι, αυτό είναι...

Σ: Α, τώρα στεναχωριέμαι πολύ...

Γ: Καλά, δεν πειράζει...

Σ: Όχι, να δούμε αν μπορούμε να το βρούμε στα Αγγλικά... Ίσως να μπορέσουμε να σας το βάλουμε όταν θα βγαίνετε... Σαν αποχαιρετισμό...

Γ: Σας ευχαριστώ, αλλά δεν χρειάζεται... Εξάλλου, η μουσική είναι μία – έτσι δεν λένε;

Σ: Έτσι λένε...

Γ: Και νομίζω πως έχουνε δίκιο...

Σ: Ωστόσο, η ώρα περνάει... Αν δεν έχετε καμία απορία, να προχωρήσω παρακάτω...

Γ: Απορία;

Σ: Ναι, απορία...

Γ: Εδώ που τα λέμε, έχω μία...

Σ: Για την υδρόγειο σφαίρα;

Γ: Απορία γενικότερη... Για το πείραμα...

(Ο Σ παίρνει την υδρόγειο σφαίρα από τα χέρια του Γ και την αφήνει στο γραφείο.)

Σ: Γιατί δεν τη λέτε, λοιπόν;

Γ: Δεν ξέρω... Μάλλον ντρέπομαι...

Σ: Δεν χρειάζεται να ντρέπεστε...

(Χασκογελάνε και οι δύο.)

Γ: Θα ήθελα να μάθω για τα επόμενα στάδια...

Σ: *(Με προσποιητή απορία.)* Τα επόμενα στάδια;

Γ: Είπατε πριν πως είναι δεκατρία λεπτά το πρώτο στάδιο...

Σ: Είπα εγώ τέτοιο πράγμα;

Γ: Είπατε κατά λέξη: «Η κάθε συνάντηση είναι προγραμματισμένη για δεκατρία λεπτά... Τουλάχιστον το πρώτο στάδιο...» Αυτό σημαίνει... *(Σταματάει για μια στιγμή.)*

Σ: Τι σημαίνει;

Γ: Σημαίνει πως υπάρχουν επόμενα στάδια...

Σ: Θυμάστε τόσο καλά τα λόγια μου...

Γ: Έχω ηχογραφική μνήμη...

Σ: *(Γελώντας ειρωνικά.)* «Ηχογραφική μνήμη»; Τι είναι πάλι αυτό;

Γ: Όπως λέμε «φωτογραφική μνήμη»... Όταν μπορείς να θυμηθείς μια εικόνα σαν να την έχεις φωτογραφίσει στο μυαλό σου... Εγώ έχω «ηχογραφική μνήμη»... Μπορώ να θυμηθώ λόγια, ήχους, μουσικές... Σαν να τα έχω ηχογραφήσει μέσα μου...

Σ: Μάλιστα... Δεν λέω, είναι ενδιαφέρον...

Γ: *(Με ενθουσιασμό.)* Μπορώ να σας πω οποιαδήποτε κουβέντα είπαμε...

Σ: Ωστόσο, εμένα δεν με ενδιαφέρει... Επιπλέον, με καθυστερείτε...

Γ: Με συγχωρείτε... Πάντως, αυτό με τα στάδια, εσείς το είπατε...

Σ: *(Τον κοιτάζει διερευνητικά.)* Λοιπόν, πράγματι έχετε... πώς το είπατε... «ηχογραφική μνήμη»...

Γ: *(Χαζογελώντας.)* Το ξέρω...

Σ: *(Κοφτά και χαμηλόφωνα.)* Πράγματι υπάρχουν επόμενα στάδια από το πρώτο... Αλλά αυτό δεν πρέπει να σας απασχολεί... Δεν νομίζω πως μπορείτε να βρεθείτε στα επόμενα στάδια...

Γ: Με ενδιαφέρει...

Σ: «Σας ενδιαφέρει»; Τι;

Γ: Αυτό που φαντάζεστε... Νομίζω πως μπορώ να τα καταφέρω...

Σ: Εγώ πάλι νομίζω πως σας ενδιαφέρουν τα χρήματα... Διαβάσατε στο φυλλάδιο πως η αποζημίωσή σας εξαρτάται από το χρόνο παραμονής σας και θέλετε να καθίσετε όσο το δυνατόν περισσότερη ώρα...

Γ: *(Απολογητικά.)* Όπως καταλαβαίνετε, είναι κι αυτό... Αλλά...

Σ: *(Τον κόβει.)* Αλλά τι;

Γ: Αλλά δεν είναι μόνο αυτό...

Σ: Τι άλλο είναι;

Γ: Με ενδιαφέρει και πέρα από τα χρήματα... Πώς να σας το πω; Νομίζω πως είμαι καλός σε αυτό...

Σ: Στα πειράματα;

Γ: Κατά κάποιον τρόπο, ναι... Νιώθω πως ταιριάζουν με το χαρακτήρα μου... Νομίζω πως μπορώ να διακριθώ σε κάτι τέτοιο...

Σ: *(Επιδοκιμαστικά – και ελαφρώς σαρκαστικά.)* Και θα είναι και για την επιστήμη...

Γ: *(Με συγκρατημένο ενθουσιασμό.)* Ακριβώς... Αυτό με κάνει να το θέλω πιο πολύ...

Σ: Εν πάση περιπτώσει, αυτό το βλέπω λίγο δύσκολο... Η επιλογή για το επόμενο στάδιο προϋποθέτει να αποκαλυφτούν από τον συμμετέχοντα πτυχές αντιδράσεων που θα καλύπτουν συγκεκριμένα ερευνητικά πεδία...

Γ: Τι πεδία; Νομίζω πως τις έχω αυτές τις «πτυχές αντιδράσεων»...

Σ: *(Ξαφνικά σοβαρεύει. Κοιτάει τον Γ στα μάτια.)* Δεν μου επιτρέπεται να μιλήσω παραπάνω γι' αυτό...

Γ: *(Μοιάζει να μην τον άκουσε. Με ενθουσιασμό – σαν να έλαμψε μια ιδέα στο μυαλό του.)* Τα παιδικά μου χρόνια...

Σ: Τα παιδικά σας χρόνια τι;

Γ: Μπορείτε να με ρωτήσετε για τα παιδικά μου χρόνια... Αν θέλουμε να γνωρίσουμε τον άλλον αληθινά, τον ρωτάμε για τα παιδικά του χρόνια...

Σ: Δεν έχω κάποιο ενδιαφέρον για τα παιδικά σας χρόνια...

Γ: Αν θέλετε, μπορώ να σας πω... Όταν ήμουν παιδί, δεν ένιωθα καλά με τους γονείς μου...

Σ: Δεν μας ενδιαφέρει...

Γ: Μπορώ να πω πως τους μισούσα... Ονειρευόμουν πως πέθαιναν... Κατά κάποιο τρόπο ήθελα να τους σκοτώνω μέσα στα όνειρά μου...

Σ: Δεν ενδιαφερόμαστε για τίποτε τέτοιο...

Γ: Δεν γίνεται να μην ενδιαφέρεστε... Σε όλες τις έρευνες ενδιαφέρονται για την παιδική ηλικία....

Σ: Εμείς δεν ενδιαφερόμαστε... Κι επιπλέον δεν είμαστε έρευνα...

Γ: Και τι είστε, λοιπόν;

Σ: Πείραμα... Μελετάμε αντιδράσεις – δεν παίρνουμε συνεντεύξεις για παιδικά χρόνια...

Γ: Μπορείτε, λοιπόν, να με μελετήσετε όσο θέλετε... Είμαι βέβαιος πως σας ενδιαφέρω...

Σ: *(Τον κοιτάζει εξεταστικά. Χαμογελάει.)* Έχετε αυτοπεποίθηση – έτσι;

Γ: *(Χαμογελάει κι αυτός.)* Αυτοπεποίθηση; Δεν ξέρω... Ίσως και να είναι αυτοπεποίθηση... Εγώ προτιμώ να το πω «θετική ενέργεια»...

Σ: «Θετική ενέργεια»;

Γ: Ναι, θετική ενέργεια...

Σ: Και τι πάει να πει αυτό;

Γ: Θα πει ... πως σκέφτομαι το καλό... Πως πιστεύω ότι οι άνθρωποι είναι καλοί... Και πως το καλό μέσα στον άνθρωπο κατισχύει...

Σ: Αυτό είναι πολύ ωραίο... Και δένει με την καλοσύνη που λέγατε νωρίτερα... Πως οι άνθρωποι είναι καλοί...

Γ: Είναι η βασική αρχή του Διαφωτισμού, εξάλλου...

Σ: *(Με ενθουσιασμό, ενώ πιάνει την υδρόγειο σφαίρα.)* Σωστά, του Διαφωτισμού... *(Αλλάζει το ύφος του.)* Βέβαια... *(Σταματάει σαν να σκέφτεται.)*

Γ: Μάλιστα;

Σ: Τους γονείς σας θέλατε να τους σκοτώσετε...

Γ: Μα η Ψυχανάλυση λέει πως αυτό είναι φυσιολογικό... Τα παιδιά πρέπει να απωθούνται από τους γονείς τους... Έτσι εξελίχτηκε η ανθρωπότητα... Πήγε μπροστά...

Σ: Εμένα δεν μου φαίνεται και πολύ καλό πράγμα να ονειρεύεται κανείς τους γονείς τους να πεθαίνουν...

Γ: *(Με δυσφορία, προσπαθώντας να απολογηθεί.)* Σύμφωνα με την Ψυχανάλυση τα συναισθήματα που αναπτύσσονται σε σχέση με τους γονείς ανήκουν στο ασυνείδητο... Είναι κάτι πέρα από την λογική και τον ηθικό κόσμο...

Σ: Εν πάση περιπτώσει, δεν μου πέφτει λόγος... Εξάλλου ο καθένας μπορεί να ονειρεύεται ό,τι θέλει...

Γ: Αν είχατε μελετήσει βιβλία Ψυχανάλυσης θα καταλαβαίνατε ακριβώς τι εννοώ...

(Ξαφνικά ακούγεται μια γυναικεία φωνή από το κοινό. Ουρλιάζει σε έξαλλη κατάσταση.)

**ΦΩΝΗ 1: ΦΥΓΕ... ΦΥΓΕ, ΓΑΜΩΤΟ, ΠΡΟΤΟΥ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ... ΦΥΓΕ...**

(Ο Γ σηκώνεται όρθιος και κοιτάει αιφνιδιασμένος προς το κοινό.)

Ο Σ ακίνητος, κοκαλωμένος, κρατάει την υδρόγειο σφαίρα.

Ακούγεται ένας πυροβολισμός. Η φωνή σταματάει απότομα.)

Γ: *(Πολύ ανήσυχος.)* Τι ήταν αυτό;

Σ: *(Χαμογελώντας.)* Κάποιος από το κοινό...

Γ: Κάποιος από το κοινό κάνει πλάκα...

Σ: Νομίζω πως άκουσα –

Σ: *(Τον κόβει.)* Κάποιος από το κοινό σάς φώναξε να φύγετε προτού είναι αργά... Ή μάλλον: κάποια από το κοινό...

Γ: Μετά νομίζω πως άκουσα ... έναν πυροβολισμό...

Σ: *(Με απορία.)* Πυροβολισμό; Εγώ, πάλι, δεν άκουσα τίποτε τέτοιο... *(Τον κοιτάζει χαμογελώντας.)* Μην δίνετε σημασία στο κοινό... Ξέρετε, κάθονται ακίνητοι στη θέση τους για ώρα – αυτό πολλές φορές τούς πιέζει...

Γ: Μα ήταν σαν πυροβολισμός...

Σ: *(Πολύ ειρωνικά – ενώ αφήνει την υδρόγειο σφαίρα.)* Σωστά... *(Αλλάζει τη φωνή του – σαν να παίζει σε ραδιοφωνικό θρίλερ.)* Κάποιος πήγε να σας ειδοποιήσει και η ασφάλεια τον πυροβόλησε στο κεφάλι... Εξ επαφής... Του τίναξε τα μυαλά στις γύρω θέσεις...

Γ: Να με ειδοποιήσει για τι;

Σ: *(Πάντοτε με τη φωνή ραδιοφωνικού θρίλερ.)* Για τα τρομερά γεγονότα που πρόκειται να σας συμβούν...

Γ: Τι πρόκειται να συμβεί;

Σ: Φόβος και τρόμος και θάνατος...

Γ: *(Με ανησυχία.)* Δεν σας κρύβω πως δεν αισθάνομαι καλά...

Σ: *(Με την κανονική φωνή του, με πολύ ήρεμο και γλυκό τόνο.)* Αν θέλετε, μπορείτε να φύγετε...

Γ: *(Διστακτικά, σε αμηχανία.)* Να... Να φύγω;

Σ: Μα φυσικά... Όποτε θέλετε, μπορείτε να φύγετε...

(Ο Γ μένει σιωπηλός για λίγα δευτερόλεπτα. Κοιτάει διστακτικά τον Σ. Έπειτα τον δείχνει επιδοκιμαστικά και αρχίζει να χασκογελάει.)

Ο Σ αρχίζει να γελάει κι αυτός, κάπως πιο συγκρατημένα.)

Γ: *(Χασκογελώντας.)* Πάλι ψάρωσα... Προφανώς είναι μέρος του πειράματος... Έτσι δεν γίνεται; Φωνάζει κάποιος δήθεν από το κοινό και εσείς μελετάτε αντιδράσεις... Ποιοι θα φύγουν, ποιοι θα μείνουν... Ωραίο κόλπο, έτσι;

Σ: *(Χασκογελώντας κι αυτός.)* Εσείς;

Γ: Εγώ;

Σ: Θα μείνετε;

Γ: Μα φυσικά θα μείνω... Δεν θα φύγω στην πρώτη δοκιμασία...

Σ: Σωστά, δεν θα φύγετε...

Γ: Είναι πολλοί;

Σ: Ποιοι;

Γ: Το κοινό... Είναι πολλοί;

Σ: *(Το ύφος του αλλάζει. Απαντάει κοφτά.)* Είναι όσοι χρειάζεται...

Γ: Πόσοι είναι;

Σ: Αρκετοί...

Γ: Και παρακολουθούν όλο το πείραμα...

Σ: Ναι, βέβαια...

Γ: Και δεν βαριούνται...

Σ: Καθόλου... Για την ακρίβεια, σκοτώνονται για να μούνε...

Γ: Παράξενο... Τόσες ώρες...

Σ: *(Παίρνει ένα μολύβι.)* Στο κοινό αρέσουν τα πειράματα... Και γενικότερα αρέσουν στην ανθρωπότητα...

Γ: *(Χασκογελώντας.)* Σωστά....

Σ: *(Του δίνει το μολύβι.)* Πάρτε το...

Γ: *(Το παίρνει ελαφρώς αιφνιδιασμένος.)* Ευχαριστώ... Θέλετε να γράψω κάτι;

Σ: *(Κοφτά.)* Βάλ' το στον κώλο σου...

Γ: *(Εκπληκτος.)* Ορίστε;

Σ: *(Αργά και καθαρά.)* Βάλ' το στον κώλο σου... *(Ο Γ μένει ακίνητος και βουβός.)* Τι δεν καταλαβαίνεις;

Γ: Αυτό δεν είναι σωστό...

Σ: Μην ανησυχείς, χωράει ολόκληρο, είναι δοκιμασμένο...

Γ: *(Υψώνοντας τον τόνο της φωνής του.)* Δεν έχετε το δικαίωμα να προτείνετε κάτι τέτοιο....

Σ: *(Δείχνει το κοινό.)* Αν δεν θέλεις να σε βλέπουν, μπορείς να πας στο παραβάν... Αλλά η αλήθεια είναι πως, αν πας στο παραβάν, θα τους το χαλάσεις...

Γ: *(Πολύ θυμωμένος.)* Επειδή κουνάτε τα λεφτά σας στη μύτη των ανθρώπων, αυτό δεν σημαίνει πως θα τους ξεφτιλίζετε...

Σ: Μα δεν πιστεύεις στην καλοσύνη και στον Διαφωτισμό; Πιστεύεις πως θα χαλάσει την καλοσύνη σου ένα μολύβι στον κώλο;

Γ: *(Με οργή.)* Είστε χυδαίος... *(Γυρίζει προς το κοινό.)* Είστε όλοι σας χυδαίοι...

(Κοιτάει τον Σ. Εκείνος τον κοιτάει ανέκφραστα.)

Γ: Δεν πρόκειται να συναινέσω σε κάτι τέτοιο...

Σ: *(Σηκώνεται, του παίρνει το μολύβι και το αφήνει στο τραπέζι του.)* Απ' ό,τι βλέπω, η απάντησή σας είναι όχι... *(Σημειώνει κάτι στα χαρτιά του.)* Συγγνώμη για τον ενικό πριν, αλλά αυτό προβλέπεται από το ερωτηματολόγιο...

Γ: *(Με εκνευρισμό και στάση αναμονής.)* Το ερωτηματολόγιο;

Σ: Ναι, το ερωτηματολόγιο... Ξέρετε, πρέπει να γίνει μια τέτοια επιθετική ερώτηση, για να αιφνιδιαστεί ο αποδέκτης...

Γ: Ο αποδέκτης;

Σ: Εσείς... Πρέπει να οργιστείτε και να αφήσετε στην άκρη τις άμυνές σας... Το πείραμα προϋποθέτει ο αποδέκτης να βγάλει την πανοπλία... Να έχει αυθόρμητες αντιδράσεις...

Γ: Και τώρα τι σημειώνετε;

Σ: Βάζω τικ στο κουτάκι «επαληθευμένη αντίδραση»...

Γ: «Επαληθευμένη αντίδραση»;

Σ: Ναι, σημαίνει κάτι για το οποίο είμαστε βέβαιοι... Να σκεφτείτε πως υπάρχει μονάχα ένα κουτάκι στο ερωτηματολόγιο – κανένα άλλο...

Γ: Για ποιο πράγμα είστε βέβαιοι;

Σ: Πως οι άνθρωποι δεν θέλουν να βάζουν πράγματα στον κώλο τους... Δεν τους αρέσει...

Γ: Είναι ποινικό αδίκημα αυτό που μου προτείνετε... Νομίζω πως λέγεται προσβολή της γενετήσιας αξιοπρέπειας...

Σ: Μπορείτε να κάνετε μήνυση... Να φύγετε και να μας κάνετε μήνυση... (Σημειώνει κάτι σαν να είναι απορροφημένος σε αυτό.) Αλλά... (Σταματάει κοιτώντας το χαρτί του.)

Γ: Αλλά τι;

Σ: (Εμπιστευτικά.) Αλλά... (Τον κοιτάζει στα μάτια. Κουνάει αρνητικά το κεφάλι του προς τα πάνω.)

Γ: Τι εννοείτε;

Σ: (Ξεφυσώντας ειρωνικά.) Εννοώ πως δεν θα κάνετε τίποτε... Θα μείνετε στη θέση σας...

Γ: Πού το ξέρετε;

Σ: (Χαμογελάει.) Κανένας δεν φεύγει... Είναι κι αυτό «επαληθευμένη αντίδραση»...

(Για μερικές στιγμές κοιτιούνται σιωπηλοί, χωρίς να μιλάνε. Κάποτε ο Γ σπάει τη σιωπή.)

Γ: Γιατί;

Σ: Γιατί τι;

Γ: Γιατί δεν φεύγει κανείς;

Σ: Γιατί ... δεν ξέρω... *(Χασκογελάει.)* Πάντως, δεν φεύγει κανείς...

Γ: *(Χαμογελάει αμήχανα.)* «Δεν ξέρετε»;

Σ: Όχι, δεν ξέρω... Δεν είναι η δουλειά μου να ξέρω... Η δουλειά μου είναι να κάνω ερωτήσεις... Και να τικάρω...

Γ: Να τικάρετε;

Σ: *(Σχηματίζοντας ένα νι με το χέρι του.)* Να σημειώνω τικ τικ τικ...

(Χασκογελάνε και οι δυο.)

Γ: *(Γελώντας κάπως νευρικά.)* Να κάνετε τικ... Καταλαβαίνω...

Σ: Ας πούμε, τώρα... Διαβάζω «επαναφορά στη θετική διάθεση»... Εγώ τι κάνω; Βάζω ένα τικ...

Γ: *(Ενώ συνεχίζει να γελάει.)* Άλλη επιλογή έχει;

Σ: Άλλη επιλογή;

Γ: Άλλο κουτάκι για να τικάρετε;

Σ: *(Κοιτάζει τα χαρτιά του.)* Άλλο κουτάκι... *(Κουνάει καταφατικά το κεφάλι του και την ίδια στιγμή το γυρίζει αρνητικά.)* Εεε... όχι...

(Χασκογελάνε και οι δυο.)

Γ: Δεν μπορώ να πω... Είναι όλα μελετημένα...

Σ: Είναι... *(Τον κοιτάζει έντονα.)* ... επιστημονικά...

Γ: Είστε πολύ βέβαιος για όλα...

Σ: Όχι εγώ... Το Ιερό Βιβλίο...

Γ: *(Με απορία.)* Το Ιερό Βιβλίο;

Σ: *(Χασκογελώντας.)* Το ερωτηματολόγιο...

Γ: *(Χασκογελώντας κι αυτός.)* Α, το ερωτηματολόγιο...

Σ: Σε μια δημοκρατία, το ερωτηματολόγιο είναι το μόνο Ιερό Βιβλίο...

Γ; Ναι, βέβαια...

Σ: Στη δημοκρατία φτιάχνουμε ερωτηματολόγια και σε ρωτάμε...

(Χασκογελάνε και οι δυο.)

Σ: Και εσύ απαντάς και φτιάχνεις τη δημοκρατία... Είναι τόσο απλό... Σε φτιάχνει και τη φτιάχνεις... Σαν το αυγό του Κολόμβου...

Γ: Είναι σπουδαίο πράγμα η δημοκρατία...

Σ: *(Το ύφος του αλλάζει. Γίνεται αυστηρό.)* Δεν κατάλαβα;

Γ: Τι δεν καταλάβατε;

Σ: Έχεις κάποιο πρόβλημα με τη δημοκρατία;

Γ: Μα όχι... Είπα πως είναι σπουδαίο πράγμα...

Σ: *(Με πολύ αυστηρό ύφος.)* Το είπες ειρωνικά...

Γ: *(Διαμαρτύρεται.)* Όχι βέβαια...

Σ: *(Πολύ αυστηρά και θυμωμένα, σχεδόν επιτακτικά.)* Αν δεν υπήρχε δημοκρατία, θα έκανε κουμάντο ο ισχυρότερος... Τα μεγάλα ζώα θα σε έλιωναν σαν μυρμήγκι... Σαν μυρμήγκι...

Γ: *(Διαμαρτύρεται τρομαγμένος.)* Κι εγώ αυτό πιστεύω... Πιστεύω στη δημοκρατία... Είναι αυτό που οδηγεί την ανθρωπότητα...

(Ο Σ τον κοιτάζει. Ύστερα χαμογελάει. Στη συνέχεια αρχίζει να γελάει δυνατά.

Ο Γ τον κοιτάζει αμήχανος.)

Σ: (Γελώντας.) Ψαρώσατε... Πάλι ψαρώσατε...

Γ: (Με συγκρατημένο εκνευρισμό.) Φαντάζομαι πως θα σημειώσετε ένα ακόμη τικ...

Σ: Εδώ που τα λέμε, δεν έχετε άδικο... Πρέπει να σημειώσω ένα ακόμη τικ... (Ψάχνει τα χαρτιά του.) Παράξενο... (Σηκώνει το κεφάλι του και τον κοιτάει.) Δεν βρίσκω το κουτάκι...

Γ: Παίζετε με τις αντιδράσεις μου... Μπλοφάρετε και παίζετε με τις αντιδράσεις μου...

Σ: Εν πάση περιπτώσει, ας σημειώσω την αντίδραση του αποδέκτη στις χειρόγραφες σημειώσεις του τέλους...

Γ: Βέβαια, από την άλλη, αυτός είναι και ο λόγος που βρίσκομαι εδώ... Για να αντιδράσω και να μελετηθούν οι αντιδράσεις μου... Γι' αυτό το λένε «πείραμα»... Επειδή πρέπει να μελετηθούν οι αντιδράσεις του πειραματόζωου... Ειδάλλως θα το λέγανε ψυχαγωγία...

Σ: (Τον κόβει, χωρίς ωστόσο να σηκώσει το κεφάλι του από τα γραπτά του.) «Του αποδέκτη»... Σας παρακαλώ... Όχι «οι αντιδράσεις του πειραματόζωου»... «Οι αντιδράσεις του αποδέκτη...» Το «πειραματόζωο» ακούγεται κάπως άσχημα... Θυμίζει ποντίκια...

Γ: «Του αποδέκτη», εντάξει... Πρέπει να μελετηθούν οι αντιδράσεις του αποδέκτη...

Σ: (Κοφτά, με ύφος ουδέτερο, ενώ σημειώνει.) Ζαν Ζακ Ρουσό;

Γ: (Αιφνιδιασμένος και πάλι.) Ορίστε;

Σ: Ζαν Ζακ Ρουσό... Τον σκέφτηκα πριν, που λέγατε για την καλοσύνη... «Η ζωή προχωράει με την καλοσύνη...» (Ενώ μιλάει, βγάζει από το συρτάρι ένα πιστόλι και το αφήνει στο τραπέζι, μπροστά του. Ο Γ τον κοιτάει αμήχανος. Ο Σ σκύβει προς το μέρος του.) Σας λέει κάτι το όνομα του Ρουσό;

Γ: Μα ναι, βέβαια...

Σ: Αν δεν τον ξέρετε, δεν πειράζει...

Γ: Φυσικά και τον ξέρω... Είναι γάλλος φιλόσοφος του Διαφωτισμού...

Σ: Στην Ελβετία γεννήθηκε, αλλά ναι, ας τον πούμε Γάλλο...

Γ: Δεν το ήξερα αυτό για την Ελβετία...

Σ: Δεν έχει σημασία... Σημασία έχει πως αυτός είπε κάτι που θα σας αρέσει πολύ... Ειδικά σ' εσάς... Πως όλοι οι άνθρωποι γεννιόμαστε καλοί... Καλοί και ίσοι...

Γ: *(Διστακτικά, κοιτώντας το πιστόλι.)* Ναι, αυτός το είπε...

Σ: Και στη συνέχεια γινόμαστε κακοί... Μας κάνουν οι συνθήκες...

Γ: Μας κάνουν οι συνθήκες... Φυσικά...

Σ: *(Σκύβει προς το μέρος του.)* Είναι ψεύτικο...

Γ: *(Ανήσυχος και αμήχανος.)* Ποιο;

Σ: Το πιστόλι... Είναι ψεύτικο... Για τις απόκριες...

Γ: *(Με ανακούφιση.)* Για τις απόκριες... Μα βέβαια...

Σ: Δεν θα επιτρεπόταν να είναι αληθινό... Καταλαβαίνετε...

Γ: *(Χαμογελώντας.)* Μα βέβαια...

Σ: Μπορείτε να το πάρετε;

Γ: Το πιστόλι;

Σ: Ναι, το πιστόλι...

Γ: *(Διστακτικά.)* Να το πάρω;

(Ο Σ νεύει το κεφάλι του καταφατικά. Ο Γ παίρνει το πιστόλι.)

Γ: *(Ζυγίζοντάς το διστακτικά στο χέρι του.)* Είναι βαρύ... Είναι, φαίνεται, καλή κατασκευή... Μοιάζει με αληθινό...

(Ο Σ τον κοιτά στα μάτια, παροτρύνοντάς τον καταφατικά με το νεύμα του.)

Γ: *(Απορημένος και αμήχανος.)* Τι;

Σ: *(Βάζει το δάχτυλο, σαν να είναι κάννη πιστολιού, στον κρόταφο του και μιμείται τον ήχο της εκπυρσοκρότησης.)* Τφφφ...

Γ: *(Πολύ αμήχανος και κάπως φοβισμένος.)* Να... Να το βάλω;

(Ο Σ νεύει καταφατικά.)

Γ: Στο κεφάλι μου;

Σ: Ακριβώς αυτό...

(Ο Γ ακουμπάει διστακτικά το πιστόλι στο κεφάλι του.)

Ο Σ, κάνοντας τη χαρακτηριστική παντομίμα με το δείκτη του δεξιού χεριού του, παρακινεί τον Γ να πατήσει τη σκανδάλη.)

Γ: Να... Να πυροβολήσω;

Σ: *(Χαμογελώντας παράξενα.)* Δεν θα πυροβολήσετε... Απλώς θα πατήσετε τη σκανδάλη...

(Ο Γ ζυγίζει το πιστόλι στο χέρι του. Είναι πολύ ανήσυχος.)

Ο Σ τον κοιτάζει επίμονα. Σαν να τον παροτρύνει.

Περνάνε έτσι λίγα δευτερόλεπτα.)

Σ: *(Με προσποιητή απορία.)* Μήπως διστάζετε;

Γ: Ναι, διστάζω...

Σ *Μα το πιστόλι είναι ψεύτικο... Και δεν έχει μέσα σφαίρες, φυσικά... Θα πατήσετε τη σκανδάλη ενός ψεύτικου πιστολιού...*

Γ: Δεν μου φαίνεται τόσο ψεύτικο...

Σ: *(Προσποιητά έκπληκτος.)* Τι εννοείτε;

Γ: Πως δεν μου φαίνεται ψεύτικο...

Σ: Δεν με πιστεύετε;

Γ: *(Σκέφτεται λίγο.)* Δεν είναι η δουλειά σας να μου λέτε την αλήθεια...

Σ: *(Βάζει τα δάχτυλά του στον κρόταφό του, σαν προσομοίωση πιστολιού.)* Εγώ, ωστόσο, περιμένω...

Γ: *(Αφήνει το πιστόλι στο τραπέζι.)* Δεν θα το κάνω...

(Ο Σ κάνει μια ειρωνική γκριμάτσα δήθεν θαυμασμού.)

Γ: Κι εσείς θα τικάρετε ένα ακόμη κουτάκι...

(Ο Σ σηκώνει τα χέρια ως ένδειξη παραίτησης. Στη συνέχεια, με ένα νεύμα, δείχνει στον Γ την έξοδο.)

Γ: Τι σημαίνει αυτό;

(Ο Σ επαναλαμβάνει το νεύμα του δείχνοντας του την έξοδο.)

Γ: Θα μου πείτε τι σημαίνει αυτό;

Σ: Υποθέτω πως έχετε καταλάβει...

Γ: Μου λέτε να φύγω...

Σ: Να, λοιπόν, που υπέθεσα σωστά...

Γ: Με τιμωρείτε που δεν πυροβολώ τον εαυτό μου...

Σ: Πρώτα απ' όλα, δεν θα πυροβολούσατε κανέναν... Απλώς θα πιέζατε τη σκανδάλη ενός ψεύτικου πιστολιού...

Γ: Αυτό το λέτε εσείς... Εμένα δεν μου μοιάζει για ψεύτικο...

Σ: Δεν με ενδιαφέρει τι σας μοιάζει... Εγώ σας έδωσα την αλήθεια... Από εκεί και πέρα είστε ελεύθερος να αποφασίσετε για το τι θα κάνετε με αυτή την αλήθεια... Εγώ έχω την οδηγία να εκτελέσω το πείραμα...

(Η φωνή του γλυκαίνει. Γίνεται πιο ανθρωπίνη.)

Σ: Και επιπλέον, δεν σας τιμωρώ... Ακολουθώ τους κανόνες του πειράματος... Πιστέψτε με, σε προσωπικό επίπεδο σας καταλαβαίνω απόλυτα... Όταν μου κάνανε το ίδιο τεστ, κι εγώ αρνήθηκα να πατήσω τη σκανδάλη με το πιστόλι στο κεφάλι μου... Πέρασα με την εναλλακτική δοκιμασία... Κανένας άνθρωπος δεν παίζει με το κεφάλι του... Είναι δοκιμασμένο...

Γ: «Εναλλακτική δοκιμασία»; *(Ο Σ τον κοιτάζει με απορία.)* Είπατε «εναλλακτική δοκιμασία»;

Σ: Ναι, είπα «εναλλακτική δοκιμασία»...

Γ: Ποια ήταν η εναλλακτική δοκιμασία;

Σ: Μου ζήτησαν να πιέσω τη σκανδάλη στοχεύοντας προς το κοινό...

Γ: *(Αμήχανα.)* Το κοινό;

Σ: *(Δείχνει το κοινό.)* Ναι, το κοινό...

Γ: Και το κάνατε; Πυροβολήσατε το κοινό...

Σ: Δεν πυροβόλησα κανέναν... Πάτησα τη σκανδάλη ενός ψεύτικου πιστολιού...

Γ: Όμως, δεν το ξέρατε πως ήταν ψεύτικο...

Σ: Φυσικά και ήταν... Δεν υπήρχε περίπτωση να ήταν αληθινό... Η Εταιρεία δεν θα διακινδύνευε ένα τέτοιο ατύχημα...

Γ: Ναι, αλλά δεν το κάνατε στο κεφάλι σας... Το κάνατε στο κοινό...

Σ: Έτσι γίνεται στην ανθρωπότητα... Εφαρμόζουμε τη λογική πάνω στο κεφάλι κάποιου άλλου... Συνήθως στο κεφάλι κάποιου τον οποίο δεν ξέρουμε...

Γ: Και σε μένα γιατί δεν προτείνατε την εναλλακτική διαδικασία;

Σ: (Δήθεν έκπληκτος.) Την εναλλακτική διαδικασία; Μα εσείς πιστεύετε στην καλοσύνη και τον Διαφωτισμό... «Οι άνθρωποι είναι καλοί, η ζωή προχωράει με την καλοσύνη, γι' αυτό οι άνθρωποι πήγαν στο φεγγάρι...» Ξέρετε και τον Ζαν Ζακ Ρουσό... Πώς θα μπορούσατε να πυροβολήσετε το κοινό;

Γ: Δεν θα πυροβολούσα κανέναν... Το πιστόλι είναι ψεύτικο... Απλώς θα πίεζα τη σκανδάλη με το όπλο στραμμένο προς το κοινό...

Σ: (Κοιτάζει τον Γ στα μάτια.) Εμπρός, λοιπόν...

Γ: Εμπρός τι;

Σ: Εμπρός, κάντε το... Πάρτε το πιστόλι και πυροβολήστε το κοινό...

(Οι δυο τους κοιτιούνται. Σιωπή.)

Γ: Τελικά, είστε σατανάδες...

Σ: Περιμένω...

Γ: Και το κοινό το δέχεται αυτό;

Σ: Δοκιμάστε το...

Γ: Μου φαίνεται παράξενο να το δέχεται...

Σ: Σας πληροφορώ πως το κοινό δέχεται τα πάντα... Βρίσκει μια βολική δικαιολογία και δέχεται τα πάντα...

Γ: Ποια δικαιολογία;

Σ: Ας πούμε, λέει πως βλέπει θέατρο... Πως όλα αυτά είναι μια παράσταση... Ή μιλάει για την Ψυχανάλυση... Όταν δεν το βολεύει κάτι, το ρίχνει στην Ψυχανάλυση...

Γ: Δεν το εκτιμάτε το κοινό...

Σ: Δεν είναι η δουλειά μου να το εκτιμάω...

Γ: Κι εγώ;

Σ: Εσείς τι;

Γ: Τι θα κάνω; Τι λέει η πείρα σας;

Σ: Εσείς δεν θα το κάνετε... Πιστεύετε στο Διαφωτισμό...

Γ: *(Σιέφτεται λίγο. Έπειτα σηκώνεται όρθιος.)* Λοιπόν, έχετε δίκιο... Δεν θα το κάνω... Θέλω πολύ να συνεχίσω στο πείραμα – αλλά δεν μπορώ να το κάνω... Δεν μπορώ να πιέσω τη σκανδάλη ενός όπλου που δεν είμαι απολύτως σίγουρος πως είναι ψεύτικο...

Σ: Σας το είπα...

Γ: Είναι κρίμα... Αλλά δεν μπορώ...

Σ: Ωστόσο, θα πυροβολήσετε εμένα...

Γ: *(Τον κοιτάζει αιφνιδιασμένος.)* Εσάς;

Σ: Ναι, εμένα...

Γ: Εσάς; Πώς;

Σ: Θα βάλετε το χέρι στη σκανδάλη και θα πυροβολήσετε...

Γ: Και με ποιο δικαίωμα θα το κάνω αυτό;

Σ: Επειδή σας το προτείνω εγώ... Είναι η τρίτη εναλλακτική διαδικασία...

Γ: Και γιατί να το κάνω;

Σ: Γιατί θα έχετε άλλοθι... Εγώ ξέρω την αλήθεια για το πιστόλι... Αν ήταν αληθινό, δεν θα σας το πρότεινα...

Γ: Αυτό είναι λογικό...

Σ: *(Τον δείχνει επιδοκιμαστικά.)* Γι' αυτό θα το κάνετε – επειδή είναι λογικό...

Γ: Ωστόσο, πριν είπατε πως θα σας πυροβολήσω... Είπατε τη λέξη «πυροβολήσω»...

Σ: *(Σηκώνει τα χέρια.)* Ήταν τρόπος του λέγειν...

Γ: *(Τον κοιτάει επίμονα. Η φωνή του σοβαρεύει.)* Δηλαδή μιλάτε σοβαρά;

Σ: *(Γελώντας σαρδόνια.)* Σοβαρότερα από ποτέ...

Γ: Ξέρετε, θέλω πολύ να συνεχίσω στο πείραμα... Αν το προτείνετε στα σοβαρά, με βάζετε σε πειρασμό να το κάνω...

Σ: *(Με το ίδιο γέλιο.)* «Σας βάζω σε πειρασμό»; Αν τίθεται θέμα πειρασμού, θα σας συμβούλευα να ενδώσετε...

Γ: *(Παίρνει στα χέρια του το πιστόλι. Το ζυγίζει. Γελάει ηλίθια. Το στρέφει προς τον Σ και με το στόμα κάνει τον ήχο της εκπυρσοκρότησης.)* Τφφφ... *(Κοιτάει τον Σ και ξαναχασκογελάει.)* Λέτε να το κάνω, ε;

Σ: *(Χωρίς να σταματήσει το γέλιο του – αλλά με κάποια αυστηρότητα στη φωνή του.)* Ή να το κάνετε ή να φύγετε...

Γ: Τα ερωτηματολόγιά σας;

Σ: Δεν καταλαβαίνω...

Γ: Εννοώ, τι λένε τα ερωτηματολόγιά σας επί του θέματος; Τι κάνανε οι προηγούμενοι όταν του προτείνατε αυτήν, την ... «τρίτη, εναλλακτική διαδικασία...»;

Σ: Όλοι πατήσανε τη σκανδάλη...

Γ: Όλοι;

Σ: Όλοι ανεξαιρέτως...

Γ: Και απ' όσο βλέπω, δεν πάθατε τίποτε...

Σ: Απ' όσο βλέπετε...

Γ: Άρα, σιέφτομαι να το κάνω κι εγώ... *(Απλώνει το χέρι του κρατώντας το πιστόλι και στοχεύει τον Σ.)*

Σ: *(Σοβαρεύει.)* Εμπρός, λοιπόν...

Γ: Τώρα γιατί σοβαρέψατε;

Σ: Με προτιμάτε γελαστό;

Γ: Να σας πω την αλήθεια, ναι...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Ήθελα να κάνω μια τελευταία προσευχή...

Γ: Παίζετε με το μυαλό μου... Θα μου πείτε, αυτή είναι η δουλειά σας...

Σ: Εσάς, ωστόσο, σας έφυγε ο φόβος για το πιστόλι... Αν τυχόν είναι αληθινό...

Γ: Μα σας είπα... Αν ήταν αληθινό, δεν θα προτεινάτε να σας πυροβολήσω... Οι άνθρωποι έχουν κυρίαρχο αίσθημα αυτοσυντήρησης... Είναι ζήτημα απλής λογικής...

Σ: *(Συμπληρώνει.)* Ορθού λόγου...

Γ: Ναι, ορθού λόγου...

Σ: Δηλαδή ορθολογισμού...

Γ: Ναι, αυτό είναι...

Σ: *(Κοφτά.)* Και Διαφωτισμού...

Γ: *(Κάπως αμήχανα, πάντοτε κρατώντας το πιστόλι και στοχεύοντάς τον.)* Κατά κάποιο τρόπο, ναι, και Διαφωτισμού...

Σ: Δηλαδή, θα πατήσετε τη σκανδάλη επειδή το υπαγορεύει ο Διαφωτισμός... Και ο Ζαν Ζακ Ρουσό...

Γ: Θέλετε να μην το κάνω;

Σ: *(Σκύβει προς το μέρος του. Εμφατικά.)* Το ζήτημα είστε εσείς, κύριε...

Γ: *(Σκέφτεται λίγο.)* Τι προβλέπετε να κάνω; Τι λέει η πείρα σας;

Σ: Δεν έχει σημασία η πείρα μου...

Γ: Φυσικά και έχει... Οι άνθρωποι φτάσανε στο φεγγάρι επειδή αξιοποιούν την εμπειρία... Την κάνουν γνώση...

Σ: Σας το είπα από ώρα: θα πατήσετε τη σκανδάλη... Όπως την πατούνε όλοι...

Γ: Κι εσείς θα βάλετε το τικ...

Σ: *(Γελώντας σαρκαστικά.)* Κι εγώ θα βάλω το τικ...

Γ: *(Χασκογελάει κοιτώντας διερευνητικά τον Σ.)* Να μην σας χαλάσω το ερωτηματολόγιο, λοιπόν...

(Με μια αποφασιστική κίνηση, ο Γ πιέζει τη σκανδάλη.)

Ακούγεται ένας πυροβολισμός. Το χέρι του Γ τινάζεται.

Την ίδια στιγμή αρχίζει από τα μεγάφωνα ένα παλιό χορωδιακό τραγούδι.

Είναι η κλασική εκτέλεση από το παλιό ναζιστικό εμβατήριο των Waffen-SS με τίτλο «SS Marschiert» – «Τα SS προχωρούν». Αλλά ούτε ο Γ ούτε κανένας από τους θεατές είναι σε θέση να το γνωρίζουν.

Ο Γ, σοκαρισμένος από την εκπυρσοκρότηση και το τίναγμα του πιστολιού, κοιτάει με απερίγραπτο τρόμο τον Σ. Εκείνος, ωστόσο, τον κοιτάζει με το έντονο σαρκαστικό χαμόγελο.)

Γ: *(Φωνάζοντας έντρομος.)* ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;

Σ: *(Με το σαρκαστικό γέλιο να έχει σχηματίσει μάσκα στο πρόσωπό του.)* Το μέλλον προελάνει... Όπως πάντοτε...

Γ: *(Με φρίκη και απορία.)* ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ... ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ...

Σ: *(Κοφτά.)* Το πιστόλι εκπυρσοκρότησε... Προσέξτε τις λέξεις... Δεν πυροβόλησε... Εκπυρσοκρότησε...

Γ: *(Αφήνει το πιστόλι στο τραπέζι. Με έντονη διαμαρτυρία.)* Μου είπατε πως είναι ψεύτικο...

Σ: Και λοιπόν; Δεν ήταν;

Γ: Με τινάξε σαν να είχε τη σφαίρα μέσα...

Σ: Αν το πιστόλι είχε σφαίρα, εγώ τώρα θα ήμουν νεκρός...

Γ: Έχετε δίκιο... Απλώς... (Σκέφτεται λίγο.)

Σ: Απλώς τι;

Γ: Ήταν τόσο δυνατό το τίναγμα... Δεν το περίμενα...

Σ: Προφανώς δεν έχετε πυροβολήσει ποτέ...

Γ: Στο λούνα παρκ...

Σ: Εκτός από το λούνα παρκ;

Γ: Εκτός από το λούνα παρκ, νομίζω πως απόψε ήταν η πρώτη μου φορά... (Χαμογελάει ηλίθια.) Η πρώτη φορά που πάτησα τη σκανδάλη, θέλω να πω...

Σ: Το τραγούδι;

Γ: Το τραγούδι τι;

Σ: Σας αρέσει;

Γ: (Ακούει λίγο.) Δεν το ξέρω...

Σ: Δεν ρώτησα αυτό... Ρώτησα αν σας αρέσει...

Γ: Είναι ωραία μελωδία... Αλλά δεν καταλαβαίνω τα λόγια... Θέλω να μου πείτε τι είναι...

(Ο Σ παίρνει από το τραπέζι το πιστόλι, το σηκώνει ψηλά και πυροβολεί ξανά. Ακούγεται και πάλι η εκπυροσκόρηση.)

Το τραγούδι σταματάει.)

Σ: (Το πρόσωπό του έχει πάρει μια μελαγχολική μάσκα.) Είναι σαν την υδρόγειο σφαίρα... Πυροβολείς για δεύτερη φορά και το τραγούδι σταματάει ...

Γ: Ναι, το κατάλαβα...

Σ: Είναι το τραγούδι των Εβραίων Παρτιζάνων του Ντουρμ...

Γ: Δεν το ξέρω...

Σ: Μια ομάδα Εβραίων που το έσκασε από το Γκέτο της Βαρσοβίας και βγήκε στο δάσος του Ντουρμ...

Γ: Παράξενο... Δεν έχω ακούσει γι' αυτούς...

Σ: Για έναν περίπου χρόνο, από το φθινόπωρο του 1941 μέχρι το καλοκαίρι του 1942, το δάσος ήταν δικό τους... Όσες φορές μπήκαν μέσα οι Ναζί, εκείνοι ... (σουφρώνει τα χείλη του) πχχχπ ... χάνονταν... Εξαφανίζονταν από προσώπου γης... Πολύ γρήγορα οι Εβραίοι δραπέτες έγιναν θρύλος... «Το δάσος που τρώει τους Ναζί...», «Το δάσος όπου οι Εβραίοι νικάνε τους Ναζί...» Και αυτό ήταν το τραγούδι τους... «Οι Εβραίοι προχωρούν μέσα στο δάσος / και κανένας δεν μπορεί να τους πιάσει / και όταν ακούγεται το γέλιο του διαβόλου / χα χα χα χα χα / εκείνοι το σκεπάζουν με τα δικά τους γέλια...»

Γ: Απίστευτη ιστορία...

Σ: Οι Ναζί, φυσικά, δεν παραδέχτηκαν ποτέ πως υπήρξαν οι Εβραίοι του Ντουρμ... Ισχυριζονταν πως όλη η ιστορία ήταν ένα αφελές παραμύθι... Ωστόσο, στα τέλη του Αυγούστου του 1942 φέρανε βομβαρδιστικά και έκαψαν όλο το δάσος... Όλο... Άφησαν μόνο κάρβουνο και στάχτες, που τα πήρε ο άνεμος... Αλλά –

Γ: Αλλά τι;

Σ: (Παίρνει το πιστόλι και το στρέφει προς το κεφάλι του.) Αλλά ο θρύλος λέει πως για δεκαετίες ή ακόμη και σήμερα, τα βράδια, στις πεδιάδες γύρω από αυτό που κάποτε ήταν το δάσος του Ντουρμ, αντηχεί το τραγούδι...

(Ο Σ, με ένα παράξενο ύφος μελαγχολίας, πυροβολεί. Ακούγεται και πάλι η εκπυρσοκρότηση. Εκείνος μένει ακίνητος, μελαγχολικός, αλλόκοτος.

Το τραγούδι SS Marschiert συνεχίζει από εκεί που είχε σταματήσει:

*Wir kämpften schon in mancher Schlacht
In Nord, Süd, Ost und West
Und stehen nun zum Kampf bereit
Gegen die rote Pest
SS wird die Juden vernichten
Bis niemand mehr stört Deutschlands Glück
Und wenn sich die Reihen auch lichten
Für uns gibt es nie ein Zurück*

Ο Γ δείχνει να υποβάλλεται.)

Γ: *(Με έμφαση.)* Είναι στ' αλήθεια πολύ συγκινητικό...

(Ο Σ τον κοιτάει με την αλλόκοτη μάσκα στο πρόσωπο. Ακούγεται το ρεφρέν του τραγουδιού:

*Wo wir sind da geht's immer vorwärts
Und der Teufel, der lacht nur dazu
Ha, ha, ha, ha, ha
Wir kämpfen für Deutschland
Wir kämpfen für Hitler
Der Rote kommt niemals zur Ruh*

Το τραγούδι τελειώνει.)

Γ: *(Με συγκίνηση.)* Είναι στ' αλήθεια πολύ συγκινητικό...

Σ: *(Πάντοτε αινιγματικά μελαγχολικός.)* Συγκινηθήκατε;

Γ: Ναι... Πολύ... Στο τέλος λέει πως δεν φοβήθηκαν ποτέ τον Χίτλερ;

Σ: Όχι... Δεν λέει τίποτε τέτοιο...

Γ: Νόμισα πως άκουσα το όνομα του Χίτλερ...

Σ: Νομίσατε... Στο τραγούδι δεν λέγεται τίποτε τέτοιο...

Γ: *(Χαζογελάει.)* Συμβαίνει αυτό όταν δεν ξέρουμε τη γλώσσα...

Σ: Πάντως, η ταραχή σας πέρασε...

Γ: Η ταραχή μου;

Σ: Η ταραχή σας από την εκπυρσοκρότηση...

Γ: Α ναι, η ταραχή μου... Μου πέρασε...

Σ: Είστε δηλαδή έτοιμος για όλα...

Γ: Μα φυσικά... Σας το είπα από την αρχή: με ενδιαφέρουν πολύ τα πειράματα...

Σ: Ήταν ο ύμνος των Waffen-SS...

Γ: Ποιο πράγμα;

Σ: Το τραγούδι που ακούσατε...

Γ: Μα μου είπατε για τους Εβραίους Παρτιζάνους...

Σ: Είναι το τραγούδι «SS Marschier»... Σημαίνει «Τα SS προχωρούν»...

Γ: *(Με έντονο εκνευρισμό.)* Τα SS ήταν φονιάδες... Μου βάλατε να ακούσω έναν ύμνο φονιάδων;

Σ: Στη Γερμανία, μάλιστα, από το 1945 και μετά απαγορεύεται αυτό το τραγούδι...

Γ: *(Πολύ ενοχλημένος.)* Δεν είναι δυνατόν να κάνετε κάτι τέτοιο... Και γιατί μου είπατε για τους Εβραίους Παρτιζάνους;

Σ: *(Σαν να σκέφτεται κάτι.)* Γιατί... Γιατί έτσι είναι το πείραμα...

Γ: Απορώ πως το περάσατε από τον έλεγχο νομιμότητας...

Σ: Και το όνομα του Χίτλερ, σωστά το ακούσατε... *(Αρχίζει να απαγγέλλει τα μεταφρασμένα λόγια του τραγουδιού.)* «Τα SS προχωρούν στις γραμμές του εχθρού / τραγουδώντας το τραγούδι του διαβόλου»...

Γ: Δεν μπορεί να είναι αλήθεια...

Σ: *(Συνεχίζει τα λόγια του τραγουδιού.)* «Έχουμε πολεμήσει σε αμέτρητες μάχες / σε Βορρά και Νότο, Δύση και Ανατολή / και τώρα πολεμάμε την κόκκινη πανούκλα... / Τα SS θα αφανίσουν τους Εβραίους / για να είναι παντοτινή η ευτυχία της Γερμανίας... / Κι αν οι γραμμές μας σπάσουν / για εμάς ποτέ δεν θα υπάρξει υποχώρηση...»

Γ: Μην συνεχίζετε – είναι εμετικό...

Σ: *(Σαν να μην τον άκουσε, συνεχίζει τα λόγια του ναζιστικού ύμνου.)* «Και πάμε πάντοτε μπροστά / κι ο διάβολος γελάει μόνον έτσι / χα χα χα χα χα... / Πολεμάμε για τη Γερμανία και τον Χίτλερ / ρημάζουμε τους Κόκκινους μέχρι το τέλος...»

Γ: *(Με δυσφορία.)* Είναι διεστραμμένο αυτό... Με αφήσατε να συγκινηθώ με ένα ναζιστικό έμεσμα... Οι SS ήτανε κτήνη... Σκότωναν αμάχους, γυναίκες και παιδιά...

Σ: Πιστέψτε με, και μένα δεν μου αρέσει καθόλου αυτή η δοκιμασία... Αλλά... *(Σταματάει.)*

Γ: Αλλά τι;

Σ: Αλλά είχα να συμπληρώσω το κουτάκι... Να βάλω ένα τικ...

Γ: *(Τον κοιτάζει στα μάτια. Ειρωνικά.)* Εντάξει; Το βάλατε;

Σ: *(Τον κοιτάζει στα μάτια.)* Το έβαλα...

Γ: Και τώρα;

Σ: *(Τον κοιτάει προσεκτικά – σαν να προσπαθεί να μπει με το βλέμμα μέσα του. Κατόπιν μιλάει με θετική εγκάρδια φωνή.)* Τώρα έχετε κάτι σαν δώρο... Ολοκληρώσατε ένα στάδιο κι έχετε ένα μπόνους... Ξέρετε, θαρρώ, τι είναι το μπόνους... *(Ενώ μιλάει, παίρνει ξανά την υδρόγειο σφαίρα.)* Αν βρείτε το Σινσινάτι, θα ακούσετε την αγαπημένη σας Ντόρις Ντέι... Το Perhaps, Perhaps, Perhaps... *(Του τη δίνει.)* Την αγγλική εκδοχή του Quizas – που μου είπατε πως την έχετε ακούσει...

Γ: *(Παίρνει απρόθυμα την υδρόγειο σφαίρα.)* Σινσινάτι;

Σ: Είναι στην Πολιτεία του Οχάιο, στις Ηνωμένες Πολιτείες... Εκεί στα βορειοδυτικά, λίγο πιο αριστερά από τη Νέα Υόρκη και τη Φιλαδέλφεια...

Γ: *(Ψάχνει στην υδρόγειο σφαίρα.)* Και γιατί το Σινσινάτι;

Σ: Γιατί εκεί γεννήθηκε η Ντόρις Ντέι...

Γ: Μάλιστα... *(Κοφτά – ενώ ψάχνει τη σφαίρα.)* Και οι Εβραίοι του Ντουρμ;

Σ: Ορίστε;

Γ: Οι Εβραίοι του Ντουρμ, λέω... Υπήρξαν;

Σ: *(Τον κοιτάζει στα μάτια.)* Όχι, δεν υπήρξαν... Δεν υπήρξε τίποτε...

Γ: Ούτε καν το δάσος του Ντουρμ;

Σ: Ούτε καν το δάσος του Ντουρμ... Είναι ένα φανταστικό όνομα...

Γ: Κρίμα... Ακουγόταν ωραίο...

Σ: Λυπάμαι, αλλά αυτό είναι το πείραμα... Συχνά γίνεται δυσάρεστο... Οποιαδήποτε στιγμή μπορείτε να φύγετε...

Γ: Το βρήκα... Σινσινάτι...

Σ: Πατήστε το, λοιπόν... Αν θέλετε, βέβαια...

Γ: Έχω κανένα λόγο να μην θέλω;

Σ: Κατά τη γνώμη μου, κανέναν... Κατά κάποιον τρόπο, το έχετε ζητήσει εσείς...

Γ: Εδώ που τα λέμε, δεν κάνετε και τίποτε το ιδιαίτερο στο πείραμα... Με βάζετε να πατάω πόλεις και να παίζουν διάφορα τραγούδια...

(Με το δάχτυλό του αγγίζει το Σινσινάτι.

Αμέσως αρχίζει το τραγούδι Que sera sera, στην κλασική εκτέλεση της Ντόρις Ντέι, όπως ακούστηκε στην ταινία του Χίτσκοκ «The man who knew too much».

*When I was just a little girl
I asked my mother what will I be
Will I be pretty will I be rich
Here's what she said to me*

Ο Σ σηκώνεται όρθιος και πολύ εκνευρισμένος. Κοιτάζει προς το ηλεκτρολογείο.)

Σ: Μα αυτό δεν είναι το Perhaps... Θεέ μου, βάζουν ό,τι να 'ναι... (Απλώνει τα χέρια του προς τον Γ.) Δώστε μου τη σφαίρα... Ή, τέλος πάντων, πατήστε ξανά το Σινσινάτι να σταματήσει...

Γ: Καλά, δεν έγινε και τίποτε...

Σ: Είναι αντιεπαγγελματική συμπεριφορά...

Γ: Μην κάνετε έτσι... Τα λάθη είναι ανθρώπινα... Και είναι υπέροχο τραγούδι το *Que Sera Sera*... Εξάλλου, κι αυτό το τραγουδάει η Ντόρις Ντέι... Έτσι θα μπερδεύτηκαν οι συνεργάτες σας...

(*Ενώ μιλάνε, το τραγούδι συνεχίζει:*

*Que Sera Sera
Whatever will be will be
The future's not ours to see
Que Sera Sera
What will be will be...)*

Γ: Θα ήθελα να το ακούσω για λίγο...

Σ: Αν το θέλετε, ευχαρίστως... Αυτό το τραγούδι ήταν το μπόνους σας... Εξάλλου, κι εμένα είναι από τα αγαπημένα μου...

(*Ο Σ κάθεται στην καρέκλα του και ακούει το τραγούδι.*

Όσο προχωράει το τραγούδι, μοιάζουν και οι δυο να βυθίζονται μέσα του.

*When I grew up and fell in love
I asked my sweetheart what lies ahead
Will we have rainbows day after day
Here's what my sweetheart said*

*Que Sera Sera
Whatever will be will be
The future's not ours to see
Que Sera Sera
What will be will be...)*

Σ: (*Βυθισμένος στην ονειροπόληση.*) Να ξέρατε πόσα μου θυμίζει αυτό το τραγούδι...

(*Ο Σ κλείνει τα μάτια.*

*Now I have children of my own
They ask their mother what will I be*

Στο σημείο αυτό, ο Σ αρχίζει να σιγοτραγουδάει μαζί με τη μουσική.)

Σ: Will I be handsome will I be rich / I tell them tenderly...

(Στο ρεφρέν ο Σ δυναμώνει τη φωνή του.)

Σ: Que Sera Sera / Whatever will be will be / The future's not ours to see / Que Sera Sera / What will be will be / Que Sera Sera...

(Το τραγούδι τελειώνει. Ο Σ ξεροβήχει.)

Σ: (Με νοσταλγικό, συγκινημένο ύφος.) Αυτό το τραγούδι μου θυμίζει τη μητέρα μου...

Γ: Τη μητέρα σας;

Σ: Ναι... Μου το τραγουδούσε... Κι έγινε μια απίστευτη ιστορία με αυτό το τραγούδι...

Γ: Τι ιστορία;

Σ: Κάποτε με είχαν απαγάγει...

Γ: Εσάς; Ποιοι;

Σ: Ήμουν παιδί... Δέκα χρονών... Ήτανε κάποιιοι που είχανε διαφορές με τον πατέρα μου... Και με πήρανε για να τον εκβιάσουν...

Γ: Ξέρετε, μου θυμίζει κάτι όλο αυτό...

Σ: (Βυθισμένος μέσα στην ανάμνησή του.) Με είχανε κλείσει σε ένα δωμάτιο, μαζί με μια γυναίκα να με προσέχει... Αυτή δεν ήτανε κακή γυναίκα... Ήτανε κατά κάποιον τρόπο θύμα τους...

Γ: (Με υποδόρια ειρωνεία.) Θύμα των κακών...

Σ: Ώσπου ένα βράδυ όλα οδηγήθηκαν στη λύτρωση... Έγινε μια δεξίωση στο κτίριο όπου με είχαν φυλακίσει... Ο πατέρας υποψιάστηκε πως με κρατούσαν σε κάποιο δωμάτιο του κτιρίου... Τότε η μητέρα κάθισε στο πιάνο να τραγουδήσει...

Γ: Ήταν τραγουδίστρια...

Σ: Ναι... βέβαια... Κάθισε στο πιάνο και άρχισε να τραγουδά με όλη τη δύναμη της φωνής της... (Αρχίζει να σιγοτραγουδά, μιμούμενος κατά κάποιον τρόπο τη φωνή της μητέρας του.) Que Sera Sera / Whatever will be will be / The future's not ours to see / Que Sera Sera / What will be will be / Que Sera Sera...

(Ο Σ δακρύζει.)

Σ: Τότε η φωνή της μητέρας πέρασε μέσα από τις σκάλες και τις κλειστές πόρτες, κι έφτασε ως εμένα... Την αναγνώρισα... Ήταν η φωνή της...

Γ: Και τότε η καλή γυναίκα που σας φυλούσε σας είπε να σφυρίζετε με όλη τη δύναμη των πνευμόνων σας...

(Ο Σ κοιτάζει τον Γ σιωπηλός και δακρυσμένος.)

Γ: Εσείς σφυρίζατε, ο πατέρας σας σάς άκουσε, ήρθε, σας βρήκε... Οι κακοί πιάστηκαν, το σχέδιό τους κατέρρευσε, εσείς βρεθήκατε στην αγκαλιά της μητέρας σας...

(Ο Σ εξακολουθεί να τον κοιτάζει σιωπηλός. Γίνεται μια ηλεκτρισμένη σιωπή ανάμεσά τους.)

Γ: (Σπάζοντας τη σιωπή.) Έχω δει την ταινία... Είναι ο «Άνθρωπος που γνώριζε πολλά» του Άλφρεντ Χίτσκοκ... Όλος ο κόσμος την έχει δει...

(Ο Σ εξακολουθεί να τον κοιτάζει σιωπηλός με το αινιγματικό γυάλινο βλέμμα του.)

Γ: Ξέρετε, σκέφτομαι πόσο οργανωμένοι είστε στο πείραμα... Πόσοι δουλεύουν γι' αυτό... Προφανώς έχετε μικρόφωνο στο αφτί σας και πίσω από εσάς υπάρχει ολόκληρο επιτελείο που ελέγχει τα πάντα... Και ανάλογα με τις απαντήσεις μου, σας δίνουν οδηγίες προς τα πού να το πάτε... Και δεν αφήνετε να πέσει τίποτε κάτω... Είπα το όνομα της Ντόρις Ντέι και φτιάξατε μονομιάς την ιστορία: Σινισνάτι, Que Sera Sera, ένα παιδί που το έχουν απαγάγει... Η ταινία του Χίτσκοκ... Παίζετε με τα στερεότυπα... Μια το τραγούδι των SS, μια το Que Sera Sera... Κάνετε πως δεν ξέρετε την Ψυχανάληση μα ζυμώνετε το μυαλό του άλλου...

(Σκύβει προς το μέρος του Σ.)

Γ: Και ξέρετε κάτι; Και το κοινό σας είναι στο κόλπο... Όλο το κοινό... Και αυτός που τάχα αγανάκτησε πριν... Όλο το κοινό... Και σας θαυμάζω γι' αυτό... Έχετε φτιάξει ένα αληθινό πείραμα... Το μόνο που μου λείπει είναι το πού το πηγαίνετε... Αλλά θα φανεί... Θα δείξει, που λέμε...

Σ: *(Κοφτά.)* Κουάλα Λουμπούρ...

Γ: *(Αιφνιδιασμένος.)* Δεν άκουσα;

Σ: *(Αργά και σταθερά.)* Κουάλα Λουμπούρ... Είναι η πρωτεύουσα της Μαλαισίας...

Γ: Μάλιστα... Θέλετε να πατήσω την Κουάλα Λουμπούρ; *(Αρχίζει να την ψάχνει στη σφαίρα.)*

Σ: *(Τον κόβει.)* Είστε σίγουρος πως θέλετε να το κάνετε;

Γ: *(Τον κοιτάζει.)* Γιατί; Ποιο λόγο θα είχα να μην το κάνω; Θα ακούσουμε ένα μαλαισιανό τραγούδι...

Σ: *(Κοφτά.)* Μπορεί και όχι...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Τι όχι;

Σ: Μπορεί να μην ακούσουμε ένα μαλαισιανό τραγούδι...

Γ: Και τι θα ακούσουμε;

Σ: Μπορεί να γίνει κάτι άλλο...

Γ: Τι άλλο;

Σ: Μπορεί να γίνει κάτι άσχημο...

Γ: Τι άσχημο;

Σ: Ας πούμε, μια έκρηξη... Μια βόμβα...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Τι λέτε; Μήπως μια ατομική βόμβα;

Σ: Ίσως και μια ατομική βόμβα...

Γ: Λυπάμαι, αλλά σας θυμίζω πως η ατομική βόμβα έπεσε στην Ιαπωνία... Στη Χιροσίμα...

Σ: Μπορεί ωστόσο να σκοτωθούν άνθρωποι...

Γ: Πάλι τα ίδια... Ξέρετε, νομίζω πως το κουράσατε αυτό με τους ανθρώπους που είναι να σκοτωθούν... Όλο είναι να σκοτωθεί κάποιος – μα στο τέλος παίζουνε τραγούδια...

Σ: Δείχνετε ενοχλημένος από αυτό...

Γ: Στην αρχή είχε γούστο... Μα στη συνέχεια έχει γίνει λίγο κουραστικό... Το κοινό θα βαρεθεί...

Σ: Αφήστε το κοινό... Είναι δικό μας....

Γ: Έστω... Εγώ, πάντως, αρχίζω να πλήττω...

Σ: Σας υπόσχομαι πως σύντομα θα αλλάξει αυτό...

Γ: Και πώς σας ήρθε η Κουάλα Λουμπούρ; Γεννήθηκε κανένας εκεί...

Σ: Είναι μακριά...

Γ: (Με απορία.) Μακριά;

Σ: Ναι... Είναι μακριά... Πολύ μακριά... Στην άλλη άκρη του κόσμου...

Γ: Και γιατί αυτό έχει σημασία;

Σ: Έχετε ακούσει για το «κουμπί του Μανδαρίνου»;

Γ: Νομίζω πως ναι – κάτι έχω ακούσει... Ωστόσο, θέλετε να μου θυμίσετε;

Σ: Είναι ένα παλιό φιλοσοφικό δίλημμα... Ας πούμε, ηθικό δίλημμα... Θα πατούσες ένα κουμπί για να γίνεις πάμπλουτος – αλλά με το πάτημα αυτού του κουμπιού θα πέθαιναν δέκα χιλιάδες άνθρωποι κάπου στην Κίνα...

Γ: (Με ελαφριά δυσφορία.) Πάντως, δεν το βάζετε κάτω, έτσι; Το mind game συνεχίζεται... Ξέρω, δεν είστε εσείς, είναι το πείραμα... Αλλά

σας είπα: το πείραμα έχει αρχίσει να κρεμάει... Κάνει κοιλιά – δεν το νιώθετε;

Σ: Δεν είναι η δουλειά μου να νιώθω τέτοια πράγματα...

Γ: Και γιατί η Κουάλα Λουμπούρ; Γιατί όχι το Πεκίνο – που είναι και η πατρίδα των Μανδαρινών;

Σ: Να σας πω την αλήθεια, αυτό δεν το ξέρω...

Γ: *(Με προφανή δυσφορία, ηθελημένα και επιθετικά αγενής.)* Μήπως επειδή κλάνετε μέντες να βάλετε στο στόμα σας το Πεκίνο; Μήπως επειδή οι Μαλαισιανοί σάς φαίνονται εύκολη λεία;

Σ: Δεν ξέρω...

Γ: *(Στον ίδιο επιθετικά αγενή τόνο.)* Γιατί οι Κινέζοι, άμα λάχει, σας γαμάνε κιόλας... Σας βάζουν κάτω από ένα τανκ και σας λιώνουν...

Σ: *(Σηκώνει τα χέρια.)* Τι να σας πω; Εμένα μου δίνουν εντολές με το μικρόφωνο στο αφτί...

Γ: Κι εγώ αυτούς ρωτάω... Αυτούς που είναι στο αφτί σας και τα ξέρουν όλα...

Σ: *(Με κάπως πιο επίσημη και αυστηρή φωνή.)* Θα πατήσετε εν τέλει την Κουάλα Λουμπούρ;

Γ: *(Ειρωνικά.)* Για να γίνει το κακό;

Σ: Νομίζετε πως μπλοφάρω;

Γ: *(Τον κοιτάζει στα μάτια. Μιλάει με αυτοπεποίθηση.)* Προφανώς και μπλοφάρετε...

Σ: *(Κοφτά.)* Κάντε το, λοιπόν... Κουάλα Λουμπούρ, Μαλαισία.

(Ο Σ γέρνει προς τα πίσω και αρχίζει να σφυρίζει το ρεφρέν από το Que Sera Sera. Ο Γ τον κοιτάζει για λίγο. Έπειτα σκύβει στην υδρόγειο σφαίρα.)

Γ: *(Μιλάει κοροϊδευτικά.)* Να τη βρω, λοιπόν... Πόσους θα σκοτώσω; Δέκα χιλιάδες; Μήπως όλον τον πληθυσμό της Κουάλα Λουμπούρ;

Σ: *(Σταματάει το σφύριγμά του.)* Έναν...

Γ: *(Με ειρωνική έκπληξη.)* Έναν;

Σ: Ναι, μόνο έναν...

Γ: Έναν Μαλαισιανό;

Σ: *(Πολύ κοφτά, σχεδόν με σκληρότητα.)* Όχι – έναν από τους θεατές... *(Δείχνει προς τους θεατές.)*

Γ: *(Δείχνει κι αυτός προς τους θεατές.)* Του θεάτρου;

Σ: Ναι, τους θεατές του θεάτρου...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Μα πώς;

Σ: Το πιστόλι βρίσκεται στην οροφή... Συνδεδεμένο με τον τηλεκατευθυνόμενο μηχανισμό... Θα πατήσετε την Κουάλα Λουμπούρ και η σφαίρα θα καρφωθεί ανάμεσα στα μάτια ενός θεατή...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Ανάμεσα στα μάτια...

Σ: Ναι, ανάμεσα στα μάτια... *(Χαμογελώντας.)* Με χειρουργική ακρίβεια... *(Σουφρώνοντας τα χείλη του, κάνει τον ήχο.)* Σ φ χ ο υ π ...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Δηλαδή θα γίνει μπροστά σε τόσο κόσμο;

Σ: Ναι, έτσι θα γίνει...

Γ: Και οι άλλοι τι θα κάνουν;

Σ: Ποιοι «άλλοι»;

Γ: Οι θεατές... *(Σκύβει προς το μέρος του.)* Οι άλλοι θεατές...

Σ: Οι άλλοι θεατές θα κάνουν τη δουλειά τους... Θα παρακολουθούν την παράσταση...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Μάλιστα...

Σ: Είναι πολύ πειθαρχημένο ακροατήριο οι θεατές...

Γ: Ωραία, λοιπόν, το αποφάσισα... Βάλτε και το τικ – θα το κάνω...

(Ο Σ χαμογελά σαρκαστικά. Έπειτα γέρνει πίσω και ξαναρχίζει να σφυρίζει το ρεφρέν από το Que Sera Sera.)

Γ: (Με αυτοπεποίθηση και σιγουριά – και με έντονα ειρωνικό τόνο.) Για να δούμε, λοιπόν... (Πατάει με το δάχτυλό του την υδρόγειο σφαίρα στην Κουάλα Λουμπούρ.)

(Ακούγεται ένας πολύ δυνατός πυροβολισμός στην αίθουσα.)

Γ: (Κοιτάει την υδρόγειο σφαίρα.) Γουάου... (Κοιτάει προς το κοινό. Με έντονη ειρωνεία.) Μήπως σκοτώθηκε κανείς; (Σηκώνεται όρθιος, φωνάζει.) Μήπως σκοτώθηκε κανείς;

(Γυρίζει προς τον Σ.)

Γ: Δεν βλέπω καμία αντίδραση...

Σ: Είναι μελετημένο, σας είπα... Το κοινό δεν αντιδράει...

(Έξαφνα, ανάμεσα στους θεατές ακούγεται μια αλαφιασμένη φωνή, σε έξαλλη κατάσταση.)

ΦΩΝΗ 2: ΤΡΕΧΕΙ ΑΙΜΑ... ΤΡΕΧΕΙ ΑΙΜΑ,
ΣΑΣ ΛΕΩ... ΒΟΗΘΕΙΑ, ΓΑΜΩΤΟ...
ΒΟΗΘΕΙΑ... ΑΙΜΟΡΡΑΓΕΙ... ΒΟΗΘΕΙΑ... ΒΟΗ
–

(Ενώ ο θεατής από την πλατεία ουρλιάζει, ο Σ πετιέται από την θέση του, παίρνει από το χέρι του Γ την υδρόγειο σφαίρα και την πατάει βιαστικά. Ακούγεται ένας δεύτερος πυροβολισμός, εξίσου δυνατός με τον πρώτο.)

Μονομιάς τα ουρλιαχτά από την πλατεία παύουν.)

Σ: (Ξεφυσώντας, καθώς προσπαθεί να κρατήσει την ψυχραιμία του.) Υπάρχουν, βέβαια, και κάποιες μεμονωμένες εξαιρέσεις που αντιδρούν... Ζητώ συγγνώμη... (Αφήνει και πάλι την υδρόγειο σφαίρα στο τραπέζι.) Τα απρόβλεπτα που λέγαμε...

Γ: (Κοιτάζει τον Σ ακίνητος. Μετά από μικρή σιωπή προσπαθεί να φανεί άνετος.) Και πιστεύετε πως μπορείτε να πείσετε κανέναν με όλο αυτό; Με αυτήν την κακοστημένη φάρσα;

(Ο Σ σηκώνει τα χέρια – σαν να λέει πως δεν είναι υπεύθυνος αυτός.)

Γ: Εξάλλου, σας το είπα από πριν: το κοινό είναι στο κόλπο...

Σ: (Σκύβει προς τον Γ. Μιλάει χαμηλόφωνα και κοφτά.) Κουάλα Λουμπούρ...

Γ: (Τον κοιτάζει με ένταση.) Είναι απλοϊκό, εντάξει; Για την ακρίβεια, πολύ χοντροκομμένο...

Σ: (Κουνώντας emphaticά τα χέρια.) Κουάλα Λουμπούρ... Μπορείτε να την πατήσετε ξανά;

Γ: Αν ήταν αλήθεια, οι θεατές θα ξεσηκώνονταν...

Σ: Τι θα κάνανε, λέει;

Γ: Θα ξεσηκώνονταν...

Σ: (Με αηδία.) Οι θεατές;

Γ: Ναι, οι θεατές...

Σ: Οι θεατές θα καθίσουν στις θέσεις τους με το στόμα ραμμένο... Σας το είπα πολλές φορές... Οι θεατές είναι μαθημένοι, όταν γίνονται φόνοι, να κάθονται σιωπηλοί... Είναι μελετημένο... Εντάξει, πριν έγινε μια μικρή εξαίρεση: κάποιος έβαλε τις φωνές, ζητούσε βοήθεια... Κι έπειτα... (Σκύβει προς το μέρος του.) Έπειτα σώπασε... Και οι άλλοι; (Κοιτάζει προς το κοινό.) Τι έκαναν οι άλλοι; Οι άλλοι έμειναν σιωπηλοί... Βολεύονται με τη δικαιολογία πως τάχα βλέπουν παράσταση... Στο τέλος θα μας χειροκροτήσουν κιόλας...

Γ: (Ειρωνικά.) Α, ναι;

Σ: Να είστε σίγουρος... Θα μπορούσαμε να τους σιοτώσουμε όλους... Τον έναν μετά τον άλλον... Δεν θα κουνηθεί φύλλο...

Γ: (Με δυσφορία.) Ωραία, λοιπόν... Κι από μένα τι θέλετε;

Σ: Κουάλα –

Γ: (Τον κόβει.) Κουάλα Λουμπούρ – το θυμάμαι...

Σ: (Του κάνει νόημα να προχωρήσει.) Κάντε το, λοιπόν...

Γ: Ξανά;

Σ: Ναι, ξανά... Μέχρι να τους σκοτώσουμε όλους...

Γ: (Ειρωνικά.) Τι λέτε;

(Ο Σ, με σαρκαστικό χαμόγελο, σηκώνει τα χέρια με συγκατάβαση.)

Γ: Κι ας πούμε πως αυτό που λέτε ήταν αλήθεια. Τι θα εξυπηρετούσε;

Σ: (Με απορία.) Ποιο;

Γ: Το να σκοτώνουμε έτσι τους ανθρώπους... Χωρίς λόγο...

Σ: Στ' αλήθεια, παράξενο...

Γ: Ποιο πράγμα;

Σ: Εσείς... Φαίνεστε μορφωμένος άνθρωπος – ξέρετε κι από Ψυχανάλυση... Και με ρωτάτε τι εξυπηρετεί να σκοτώνουμε ανθρώπους;

Γ: Πείτε πως είμαι βλάκας και πρέπει να μου εξηγήσετε...

Σ: Είναι ο βασικός μηχανισμός της Ιστορίας... Άνθρωποι σκοτώνουν άλλους ανθρώπους και το πράγμα προχωράει... Παίρνει μπροστά η μηχανή...

Γ: (Πάντοτε ειρωνικά.) Κι εσείς; Είστε ο μηχανοδηγός της Ιστορίας;

Σ: Αγαπητέ, εγώ είμαι ο χειριστής ενός πειράματος...

Γ: Και τι εξυπηρετεί το πείραμά σας; Την επιστήμη;

Σ: Το πείραμα πάντοτε εξυπηρετεί κάτι...

Γ: Τι;

Σ: Ίσως την επιστήμη... Ή ένα σκοπό...

Γ: Ποιο σκοπό;

Σ: Δεν το ξέρω... Δεν τον ρώτησα ποτέ... Δεν είναι στις αρμοδιότητές μου... Μα, κι αν το ρωτούσα ποτέ, δεν θα μου το λέγανε...

Γ: Σωστά... Εσείς είστε ο χειριστής...

Σ: Πείτε το κι έτσι...

Γ: Και θα περιμένετε να δείτε αν ξαναπατήσω την Κουάλα Λουμπούρ...

Σ: Ακριβώς...

Γ: Θα ακουστεί ένας πυροβολισμός, και μετά από μερικά δευτερόλεπτα ένας δήθεν «θεατής» θα αρχίσει να φωνάζει βοήθεια... Εσείς τότε θα αρπάξετε την υδρόγειο σφαίρα και, ξαναπατώντας την Κουάλα Λουμπούρ, θα τον κάνετε να σωπάσει...

Σ: Για τον πυροβολισμό μπορώ να σας εγγυηθώ... Για τα άλλα δεν ξέρω...

(Μικρή ηλεκτρισμένη σιωπή. Κοιτιούνται στα μάτια.)

Γ: Οι προηγούμενοι;

Σ: Οι προηγούμενοι τι;

Γ: Οι προηγούμενοι... Τι κάνανε όταν φτάσανε εδώ; Στην Κουάλα Λουμπούρ...

Σ: *(Σκέφτεται μια στιγμή. Έπειτα σκύβει προς τον Γ – σαν να του το λέει εμπιστευτικά.)* Οι προηγούμενοι με ρωτούσαν τι κάνανε οι προηγούμενοι...

Γ: *(Ειρωνικά.)* Ιδιοφυής απάντηση... Και εσείς τι τους απαντούσατε;

Σ: *(Με κωμικά επίσημο ύφος.)* Τους απαντούσα πως δεν μπορώ να τους απαντήσω...

Γ: Εδώ που τα λέμε, αν συνεχίσετε με τόσο πληκτικές εξυπνάδες, η Κουάλα Λουμπούρ θα είναι μια λύση...

Σ: *(Ειρωνικά, με σαρκασμό.)* Με καταλάβετε, λοιπόν... Αυτό ακριβώς είναι το σχέδιό μου... Να σας εξαντλήσω, ώστε να πέσετε σαν ώριμο φρούτο...

Γ: *(Κοφτά.)* Μετά τι κάνουν;

Σ: Ποιοι;

Γ: Αυτοί που τους ζητάτε να πατήσουν την Κουάλα Λουμπούρ...

Σ: Μετά ... δυσκολεύονται... Στο τέλος, ωστόσο, κάνουνε αυτό που πρέπει...

Γ: Τι πρέπει;

Σ: Επιβεβαιώνουν το πείραμα...

Γ: Είστε αφελής... Το ίδιο κι αυτοί που σας δίνουν οδηγίες στο αφτί σας... Νομίζετε πως με χαζοεξυπνάδες θα με κάνετε να φοβηθώ...

Σ: Έτσι κι αλλιώς φοβάστε πολύ...

Γ: *(Τον κοιτάζει με απορία.)* Εγώ;

Σ: Ναι, εσείς... *(Η φωνή του σκληραίνει.)* Αυτή τη φορά ξέρετε πως δεν είναι φάρσα... Πως αγγίζοντας την Κουάλα Λουμπούρ θα πατήσετε μια σκανδάλη... Πως η σφαίρα θα σκοτώσει έναν ακόμη θεατή... Θα καρφωθεί ανάμεσα στα μάτια του με χειρουργική ακρίβεια... *(Κάνει και πάλι με τα χείλη του τον ήχο.)* Σ φ χ ο υ π ...

(Μικρή σιωπή. Κοιτιούνται. Ο Σ αρχίζει να σφυρίζει το ρεφρέν από το Que Sera Sera.)

Γ: Μπορώ, άμα θέλω, να μην πατήσω...

Σ: Φυσικά... Αφήνετε την υδρόγειο σφαίρα στο τραπέζι και φεύγετε...

Γ: Για να επιβεβαιώσω έτσι το πείραμα...

Σ: Όλοι οι άνθρωποι επιβεβαιώνουν το πείραμα...

Γ: Κι εσείς να βάλετε τικ...

Σ: Κι εγώ να βάλω τι...

(Ο Γ σιέφτεται λίγο. Ο Σ ξαναρχίζει να σφυρίζει το ρεφρέν από το Que Sera Sera.

Στο πρόσωπο του Γ σχηματίζεται ένα γέλιο θριαμβικό.)

Γ: Θέλω να πω κάτι...

Σ: Σας ακούω...

Γ: Θέλω να το πω και σε αυτούς που σας μιλούν στο αφτί σας... Κυρίως σε αυτούς...

Σ: Πείτε το όπου θέλετε... Αυτοί που είναι να σας ακούσουν θα σας ακούσουν...

Γ: *(Με ένταση και ταραχή.)* Το πείραμά σας... Εγώ δεν θα το επιβεβαιώσω...

Σ: Δηλαδή;

Γ: Αυτό που ακούτε... Δεν θα το επιβεβαιώσω...

Σ: Μα δεν ξέρετε ποιο είναι το πείραμα...

Γ: Φυσικά και ξέρω... Φυσικά και κατάλαβα... «Lebensraum»... Ζωτικός χώρος... *(Επαναλαμβάνει σαν να μονολογεί.)* Ζωτικός χώρος... Οι άνθρωποι παραχωρούμε ζωτικό χώρο του μυαλού μας στο φόβο... Αρκεί κάποιος να μας στήσει μια χαζομάρα και αμέσως χεζόμαστε πάνω μας... Αφήνουμε τη φάρσα του να μπει μες στο μυαλό μας... Να μας φάει το μυαλό μας... Του δίνουμε τη λογική μας... Του δίνουμε τον εγκέφαλό μας... Τον αφήνουμε να μας βάλει μέσα μας άχυρα... Να μας κάνει σιιάχτρα... *(Γυρνάει έξαλλος προς τον Σ.)* Αυτό δεν είναι το κωλοπείραμά σας; Αυτό δεν είναι;

(Ο Σ τον κοιτάει σιωπηλός.)

Γ: Το κάνετε σιγά-σιγά... Στάζατε το φόβο λίγο-λίγο και μελετημένα... Η φωνή από το κοινό που φώναζε «φύγε», κατόπιν ο Ρουσό, το πιστόλι, το ναζιστικό εμβατήριο... Κι έπειτα Que Sera Sera... Μια να φοβάται ο άλλος, μια να ησυχάζει... Τόσο όσο για να γίνει σκαμμένο χωράφι... Και να σπείρετε το φόβο... Να του πάρετε το χώρο

του και να τον κάνετε φόβο... Να τον κάνετε δικό σας... Να τον κάνετε ένα τι...

(Ο Σ εξακολουθεί να τον κοιτάζει σιωπηλός. Με επιδοκιμαστικό βλέμμα, του δείχνει την υδρόγειο σφαίρα παροτρύνοντάς τον.)

Γ: Αλλά τώρα, γαμημένοι, ήρθε κάποιος να σας το χαλάσει... Να μην το επιβεβαιώσει... Κάποιος που και τα φράγκα σας πήρε και σας έχωσε το πείραμα στον κώλο... Σας έβαλε τα τραγούδια σας στον κώλο... *(Φωνάζοντας θριαμβικά.)* Θα έχετε να το θυμάστε πως σας μάτωσε την κωλοτρυπίδα, αρχίδια...

(Με μια απότομη κίνηση παίρνει την υδρόγειο σφαίρα από το τραπέζι, βρίσκει την Κουάλα Λουμπούρ και την πατάει. Αμέσως ακούγεται ένας ακόμη δυνατός πυροβολισμός.)

Ακούγεται μια έξαλλη φωνή από το κοινό, διαφορετική από την πρώτη. Και ύστερα άλλες δύο ή τρεις, από διαφορετικές πλευρές της αίθουσας.)

ΦΩΝΗ 3: ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΑΛΑΚΙΑ...

ΦΩΝΗ 4: ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΡΙΑ, ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΑ... ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΡΙΑ, ΓΑΜΩΤΟ...

ΦΩΝΗ 5: ΑΝΑΨΤΕ ΤΑ ΦΩΤΑ, ΓΕΛΟΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ... ΑΝΑΨΤΕ ΤΑ ΦΩΤΑ, ΓΑΜΩΤΟ ΘΕΟ ΣΑΣ...

(Μέσα στο θέατρο απλώνεται ένα σούσουρο που εξελίσσεται σε πανδαιμόνιο. Ο Σ πετιέται από τη θέση του, παίρνει την υδρόγειο σφαίρα από τα χέρια του Γ και πατάει την Κουάλα Λουμπούρ πάρα πολύ γρήγορα, σχεδόν μανιασμένα. Ακούγονται τρεις διαδοχικοί πυροβολισμοί.)

Οι φωνές που διαμαρτύρονται παύουν.

Ο Σ κοιτάζει προς το κοινό. Είναι αναστατωμένος.)

Σ: (Φωνάζει έξαλλος.) ΑΛΛΟΣ ΚΑΝΕΙΣ; ΑΛΛΟΣ ΚΑΝΕΙΣ;

(Αν τυχόν υπάρξει κάποιος ακόμη θεατής που θα διαμαρτυρηθεί, ο Σ θα ξαναπατήσει την Κουάλα Λουμπούρ και θα ακουστούν αντίστοιχοι πυροβολισμοί. Μέχρι που στο θέατρο να απλωθεί σιωπή.)

Ο Σ ξεφυσάει και πηγαίνει και πάλι στη θέση του. Αφήνει την υδρόγειο σφαίρα στο τραπέζι.

Ο Γ μένει κοκαλωμένος, ακίνητος.

Μετά από λίγη ώρα, ο Γ μιλάει.)

Γ: *(Με ανέκφραστη, παγερή φωνή.)* Μπορώ να φύγω;

Σ: *(Σαν να μην άκουσε.)* Τι να κάνετε;

Γ: Ρώτησα αν μπορώ να φύγω...

Σ: Να φύγετε; Όχι βέβαια...

Γ: Τα δεκατρία λεπτά πέρασαν...

Σ: *(Τον κοιτάζει.)* Βλέπω, θυμάστε τα δεκατρία λεπτά... Μα τι λέω; Αφού έχετε ηχογραφική μνήμη... Αλλά ξέρετε κάτι; *(Η φωνή του σκληραίνει.)* Τα θυμηθήκατε πολύ αργά τα δεκατρία λεπτά... Στο ενδιάμεσο έγιναν γεγονότα... Υπερβολικά πολλά γεγονότα...

Γ: Ξέρεις κάτι; Βαρέθηκα τις μαλακίες σου...

Σ: *(Με πολύ κοφτό, επιθετικό τόνο.)* Σήκωσες πιστόλι και πυροβόλησες άνθρωπο...

Γ: Δεν πυροβόλησα κανέναν... Πάτησα τη σκανδάλη σε ένα νεροπίστολο...

Σ: Δεν έμοιαζε διόλου με νεροπίστολο... Ήταν βαρύ, σαν κανονικό πιστόλι... Δεν ήξερες την αλήθεια...

Γ: Μου είπες πως είναι ψεύτικο...

Σ: Εσύ όμως δεν ήσουν σίγουρος...

Γ: Μου ζήτησες να στοχεύσω εσένα που ήξερες...

Σ: *(Φωνάζει.)* Εγώ ήμουν ένας άνθρωπος και εσύ δεν ήσουν σίγουρος...

Γ: *(Φωνάζει κι αυτός.)* Φυσικά και δεν είσαι άνθρωπος... Είσαι ένα σκουλήκι... Ένα σιχαμένο σκουλήκι...

Σ: *(Με χαμηλότερο τόνο.)* Στα παιδικά σου όνειρα έβαζες τους γονείς σου να πεθαίνουν...

Γ: Το είπα για να με κρατήσετε στο κωλοπείραμά σας... Για να σας πάρω τα φράγκα...

Σ: *(Με πολύ επιθετική ειρωνεία.)* Μα η Ψυχανάλυση λέει πως έτσι εξελίσσεται η ανθρωπότητα...

Γ: Επίσης η ανθρωπότητα εξελίσσεται λιώνοντας τα σκουλήκια σαν και σένα...

Σ: *(Υψώνει και τον τόνο της φωνής. Φωνάζει.)* Συγκινήθηκες με το ναζιστικό εμβατήριο... Κι έπειτα πάτησες δυο φορές την Κουάλα Λουμπούρ...

Γ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Δεν πυροβόλησα κανέναν... Πάτησα τη σκανδάλη σε ένα νεροπίστολο... Το εμβατήριο μου το παρουσίασες για τραγούδι παρτιζάνων Εβραίων... Και το κόλπο με την υδρόγειο σφαίρα είναι η μεγαλύτερη μαλακία που έχω δει στη ζωή μου...

Σ: Το κοινό φώναζε από κάτω... Σου φώναζαν να φύγεις, ούρλιαζαν πως κάποιος αιμορραγεί...

Γ: Το κοινό είναι δικό σας... *(Φωνάζει.)* Το κοινό είναι δικά σας, πληρωμένα αρχιδάκια...

Σ: Σου είπαμε με κάθε τρόπο να φύγεις... Σου βάλαμε το Que Sera Sera... Σου το σφύριξα ξανά και ξανά... Κι εσύ έμενες εκεί... Ξέρεις γιατί;

Γ: Για να σου βάλω τα τικ σου στον κώλο...

Σ: *(Φωνάζει.)* Ξέρεις γιατί έμενες;

Γ: *(Φωνάζει κι αυτός ακόμη δυνατότερα.)* Για πες μου, σκουληκάκι, γιατί;

Σ: Γιατί σε τραβάει το γέλιο του διαβόλου...

Γ: *(Παίρνοντας το πιστόλι στα χέρια και σημαδεύοντάς τον.)*
Εσένα σε τραβάει, αρχιδάκι – εσύ είσαι τα
Waffen-SS...

*(Ο Σ απομένει σιωπηλός. Ακούγεται η ανάσα του Γ που τρέμει
σύγκορμος. Κοιτιούνται. Κάποτε ο Γ, συνειδητοποιώντας το παράλογο της
κίνησής του να σηκώσει το πιστόλι, το αφήνει και πάλι στο τραπέζι.)*

Σ: Θέλω να πω κάτι... Δεν έχει σημασία, αλλά θέλω να το πω... Το
αγόρι που το απήγαγαν... Εκείνο το αγόρι... *(Με ελαφρύ δισταγμό.)* Δεν
άκουσε ποτέ το τραγούδι της μητέρας του... Κι έτσι δεν το βρήκε ποτέ ο
πατέρας... Το αγόρι έμεινε με τους απαγωγείς... Μεγάλωσε μαζί τους...
Γέρασε μαζί τους...

*(Σιωπή. Στο πρόσωπο του Σ έχει σχηματιστεί μια παράξενη μάσκα,
απολύτως ουδέτερη.)*

Γ: *(Ταραγμένος.)* Θέλω να φύγω...

Σ: *(Κοφτά. Πολύ επιτακτικά.)* Άλλες επτά φορές...

(Ο Γ τον κοιτάζει.)

Σ: Έχετε να πατήσετε την Κουάλα Λουμπούρ άλλες επτά φορές...

Γ: Τώρα το γύρισες ξανά στον πληθυντικό...

Σ: *(Σαν να μην τον άκουσε.)* Επτά φορές, επτά πυροβολισμοί... Και
μετά ελεύθερος...

Γ: Κι αν δεν το κάνω;

Σ: Θα το κάνετε...

Γ: Θα φύγω...

Σ: Αν φύγετε, θα πεθάνουν οι διπλάσιοι... Επτά επί δύο, ίσον
δεκατέσσερα... Άρα θα πεθάνουν δεκατέσσερις...

Γ: Λες σαχλαμάρες...

Σ: Θα πεθάνουν μονομιάς... Δεκατέσσερα πιστόλια θα εκπυρσοκροτήσουν αν βγείτε από την πόρτα... Δεκατέσσερις σφαίρες ανάμεσα στα μάτια... Ένα σφχουπ, αλλά τόσο βαθύ – επί δεκατέσσερα...

Γ: Είστε απελπιστικά γελοίιοι... Και απλοϊκοί...

Σ: Τα νούμερα είναι συντριπτικά... Η πυροβολείς εσύ εφτά ή φεύγοντας πυροβολούνται δεκατέσσερις... Άσε που μπορείς να σκεφτείς πως όλα αυτά είναι μια φάρσα...

Γ: Θα φύγω...

Σ: Είναι μελετημένο, δεν θα φύγετε... Θα μείνετε και θα πατήσετε την Κουάλα Λουμπούρ άλλες εφτά φορές... Εσείς είστε ορθολογιστής – ένας οπαδός του Ρουσό... Εφτά νεκροί είναι καλύτεροι από δεκατέσσερις... Κατά κάποιον τρόπο, θα είναι μια πράξη ανθρωπισμού...

Γ: Δεν με ξέρετε... Δεν ξέρετε τι θα κάνω...

Σ: *(Με ένταση.)* Γι' αυτό κάνουμε τα πειράματα... *(Σχεδόν φωνάζει.)* Για να ξέρουμε τι θα κάνετε...

(Ο Σ σκύβει προς το μέρος του. Μιλάει με πολύ φιλικό τόνο.)

Σ: Κοίτα, το έπιασες ιδιοφυώς αυτό με το Lebensraum... Ιδιοφυώς, τι να λέμε... Είσαι ο πρώτος που το πιάνει τόσο καλά... Ζωτικός χώρος... Οι άνθρωποι σου τον δίνουν αμέσως... Λένε πως ο ναζισμός έχει τελειώσει και σου τον δίνουν... Τους βάζεις μια ιδέα και σου τον δίνουν... Μια ιδέα... Μια σαχλαμάρα... Τη σφηνώνεις μέσα και σου τον δίνουν... Σφχουπ... Κι έπειτα όλα είναι εύκολα... Το έπιασες μοναδικά... Τους βάζουμε μες στο μυαλό τους άχυρα... Τους κάνουμε σκιάχτρα...

(Ο Γ μένει ακίνητος.)

Σ: Εκείνο που δεν έπιασες ακριβώς είναι το πείραμα... Ποιος είναι το πειραματόζωο... Ναι, ξέρω – ο αποδέκτης του πειράματος... Νομίζεις πως ο αποδέκτης είσαι εσύ... Πως μελετούμε τη συμπεριφορά σου και τις αντιδράσεις σου...

(Σκύβει προς το μέρος του Γ.)

Σ: *(Εμπιστευτικά, σχεδόν ψιθυριστά.)* Καρφί δεν μας καίγεται για τη συμπεριφορά σου και για τις αντιδράσεις σου... Για να σ' το πω ωμά: είσαι το αναλώσιμο υλικό... Το τυράκι... Συγγνώμη που το λέω έτσι, αλλά έτσι

είναι... Εμείς μελετούμε... *(Σταματάει. Με μια μεγαλοπρεπή κίνηση δείχνει το κοινό.)* Μελετούμε την ανθρωπότητα...

Σ: *(Τραβιέται προς τα πίσω. Με πιο άνετο ύφος.)* Εν πάση περιπτώσει, αυτά είναι ψιλά γράμματα... Και δεν είναι απαραίτητο να σε ενδιαφέρουν... Το βέβαιο είναι πως θα πατήσεις την Κουάλα Λουμπούρ άλλες επτά φορές... Επτά πυροβολισμοί... Επτά σφχουπ, σφχουπ, σφχουπ – και τα λοιπά... Ανάμεσα στα μάτια... Με χειρουργική ακρίβεια...

(Ξεροβήχει.)

Σ: Εκτός, βέβαια, αν αναλάβουν δράση αυτοί... *(Δείχνει προς το κοινό.)*

(Και πάλι σκύβει εμπιστευτικά προς τον Γ.)

Σ: Αυτούς μην τους περιφρονείς... Έχουν μείνει σιωπηλοί για ώρα... Αν τους πεις να κάνουν κάτι, θα το κάνουν αμέσως... Νομίζουν πως θα κερδίσουν έτσι τον ζωτικό χώρο...

(Ο Γ τον κοιτάζει με ένταση. Είναι φανερό πως κάνει προσπάθεια να μείνει ψύχραιμος.)

Σ: Κοίτα πώς γίνεται... *(Γυρίζει προς τους θεατές.)* Αγαπητοί φίλοι, ο φίλος από εδώ θα σκοτώσει άλλους επτά από εσάς... Δεν θα φταίει αυτός... Εγώ θα του το έχω πει... Εγώ – το πείραμα, τέλος πάντων... Κι ούτε θα πυροβολήσει αυτός... Ξέρετε... Αυτός μονάχα θα αγγίξει με το δάχτυλό του μια μακρινή ασιατική πόλη...

(Σκύβει εμπιστευτικά προς το κοινό.)

Σ: Αν θέλετε, μπορείτε να τον σταματήσετε... Να τον σταματήσετε πριν μουσικετάρει άλλους επτά από εσάς... Κάτω από τις καρέκλες σας υπάρχει ένα έμβολο... Βάζετε το χέρι και το βρίσκετε... Το βρήκατε; Ναι, αυτό είναι... Αν το πιέσετε –δεν χρειάζεται πολλή δύναμη–, αν το πιέσετε, λοιπόν, ο φίλος μας θα πυροβοληθεί... Από πάνω, από την οροφή... Θα είναι σαν να πιέζετε μια σκανδάλη... Το πιστόλι είναι συνδεδεμένο με τον υπολογιστή και τον στοχεύει όπου κι αν πάει... Τον ακολουθεί με φωτοκύνταρο... Αρκεί ένας να πιέσει το έμβολο... Μονάχα ένας... Ένας από σας... Κάποιος που θα αναλάβει μια ευθύνη... Ξέρετε πώς γίνεται... Ανάμεσα στα μάτια... Σφχουπ... Με χειρουργική ακρίβεια...

(Ακολουθεί απόλυτη απειλητική ησυχία.)

Ο Γ κοιτάζει έντρομος μία τον Σ και μία το κοινό.

Έξαφνα πετιέται και ουρλιάζει έξαλλος, όπως ένας άνθρωπος που παλεύει να κρατηθεί ενώ γλιστράει στο κενό.)

Γ: ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ ΤΙ ΣΑΣ ΚΑΝΕΙ; ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ ΤΙ ΣΑΣ ΚΑΝΟΥΝ; ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΑΣ... ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΝΟΥΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ...

Σ: Νόμιζα πως δεν υπάρχουν δολοφόνοι... Πως τους έφτιαξαν οι σεναριογράφοι των ταινιών και οι δημοσιογράφοι, για να πουλάνε αίμα... Πως στην πραγματικότητα οι άνθρωποι είναι καλοί...

Γ: ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΚΑΛΟΙ ΟΤΑΝ ΨΑΧΝΕΤΕ ΓΙΑ ΕΜΒΟΛΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΡΕΚΛΕΣ ΣΑΣ...

Σ: Είναι τόσο καλοί όσο χρειάζεται για να προχωρήσει η ζωή... Η ζωή προχωράει με την καλοσύνη... Γι' αυτό οι άνθρωποι πήγαν στο φεγγάρι...

Γ: ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΑΣ... ΣΑΣ ΚΑΝΕΙ NAZI...

Σ: Και το κοινό μας είναι καλοί άνθρωποι... Ένα κοινό που προσθέτει την καλοσύνη του στη μεγάλη καλοσύνη της ανθρωπότητας... Εξάλλου, δεν θα μάθει κανείς ποιος πάτησε το κουμπί... Θα το έχει κάνει το κοινό... Ο λαός... Δηλαδή κανένας...

Γ: ΜΗΝ ΤΟ ΤΡΩΤΕ ΟΛΟ ΑΥΤΟ... ΜΗΝ ΤΟ ΤΡΩΤΕ, ΓΑΜΩΤΟ...

Σ: *(Κοφτά.)* Δεκαεφτά δευτερόλεπτα...

(Ο Γ τον κοιτάζει έντρομος.)

Σ: Από τη στιγμή που θα κλείσουν τα φώτα, μένουν δεκαεφτά δευτερόλεπτα... Για την ακρίβεια, από έντεκα έως δεκαεπτά... Αλλά εγώ βάζω δεκαεπτά... Ας πούμε πως είμαι γενναιόδωρος επειδή είσαι συμπαθής... Είναι μετρημένο... Οι άνθρωποι φοβούνται πολύ όταν σβήνουν τα φώτα...

(Ο Σ σταματάει. Κοιτάζει μια τελευταία φορά το κοινό. Έπειτα πηγαίνει και κάθεται στην καρέκλα του και διαβάζει τα χαρτιά του.)

Ο Γ κοιτάζει το κοινό. Μάλλον βλέπει κάτι που δεν του αρέσει. Πάει να μιλήσει. Κομπιάζει. Τον λούζει κρύος ιδρώτας. Αρχίζει να περιφέρεται δεξιά-αριστερά. Σχεδόν τρέχει. Ταυτόχρονα ουρλιάζει ικεσίες.)

Γ: ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙΣ ΤΟ ΦΩΣ... ΜΗΝ ΤΟ ΚΛΕΙΣΕΙΣ... ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΤΟ ΚΛΕΙΣΕΙΣ...

Σ: (Ενώ ο Γ ουρλιάζει, ο Σ κάθεται στο γραφείο του. Μιλάει τυπικά, ψάχνοντας στα χαρτιά του. Σαν να λέει κάτι που το έχει ξαναπεί δεκάδες φορές.) Σου το είπα: μου είσαι συμπαθής... Αλλά αυτό είναι το πείραμα... Με τα πειράματα προοδεύει ο κόσμος... Είναι για την ανθρωπότητα... Και για την καλοσύνη... Για την ανθρωπότητα που γυρεύει να αγγιχτεί με την καλοσύνη...

(Ο Σ έχει πάρει στα χέρια του το τηλεκοντρόλ. Σταματάει για ένα ή δύο δευτερόλεπτα. Κατόπιν μιλάει με φωνή μια ιδέα πιο ζεστή, χωρίς ωστόσο να σηκώσει το κεφάλι από τα χαρτιά του.)

Σ: Το μόνο που μπορώ να σου υποσχεθώ είναι η Ντόρις Ντέι... Η σωστή Ντόρις Ντέι αυτή τη φορά... (Κοιτάζει το κοινό.) Το Perhaps... (Ψευδοτραγουδάει με μελαγχολικό τόνο.) You won't admit you love me. / And so how am I ever...

(Ο Σ συνεχίζει να ψευδοτραγουδάει το σκοπό του Perhaps προφέροντας άναρθρους φθόγγους, μέχρι που σιωπά.)

Τότε όλα τα φώτα σβήνουν μονομιιάς. Απλώνεται απόλυτο σκοτάδι.

Έξαφνα ακούμε τη φωνή του Γ, που ουρλιάζει ικεσίες.)

Γ: Ο... Ο... ΟΧΙ... ΟΧΙ... ΜΗΝ ΤΟ ΚΑΝΕΤΕ... ΜΗΝ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙΤΕ... ΜΗΝ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙΤΕ... ΕΙΝΑΙ ΤΡΕΛΟ ΑΥΤΟ... ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΜΕΣ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΑΣ... ΕΙΝΑΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ... ΣΑΣ ΚΑΝΟΥΝ ΦΟΝΙΑΔΕΣ... ΕΙΣΤΕ ΦΟΝΙΑΔΕΣ... ΕΙΣΤΕ ΦΟ -

(Ακούγεται ο πυροβολισμός.)

Μερικά δευτερόλεπτα σιωπής. Κατόπιν πέφτει το σκοτάδι, ενώ αρχίζει το Perhaps, perhaps, perhaps με την Ντόρις Ντέι.

You won't admit you love me.

*And so how am I ever
to know? You always tell me
Perhaps, perhaps, perhaps.*

Το τραγούδι συνεχίζεται μέσα στο σκοτάδι.)